

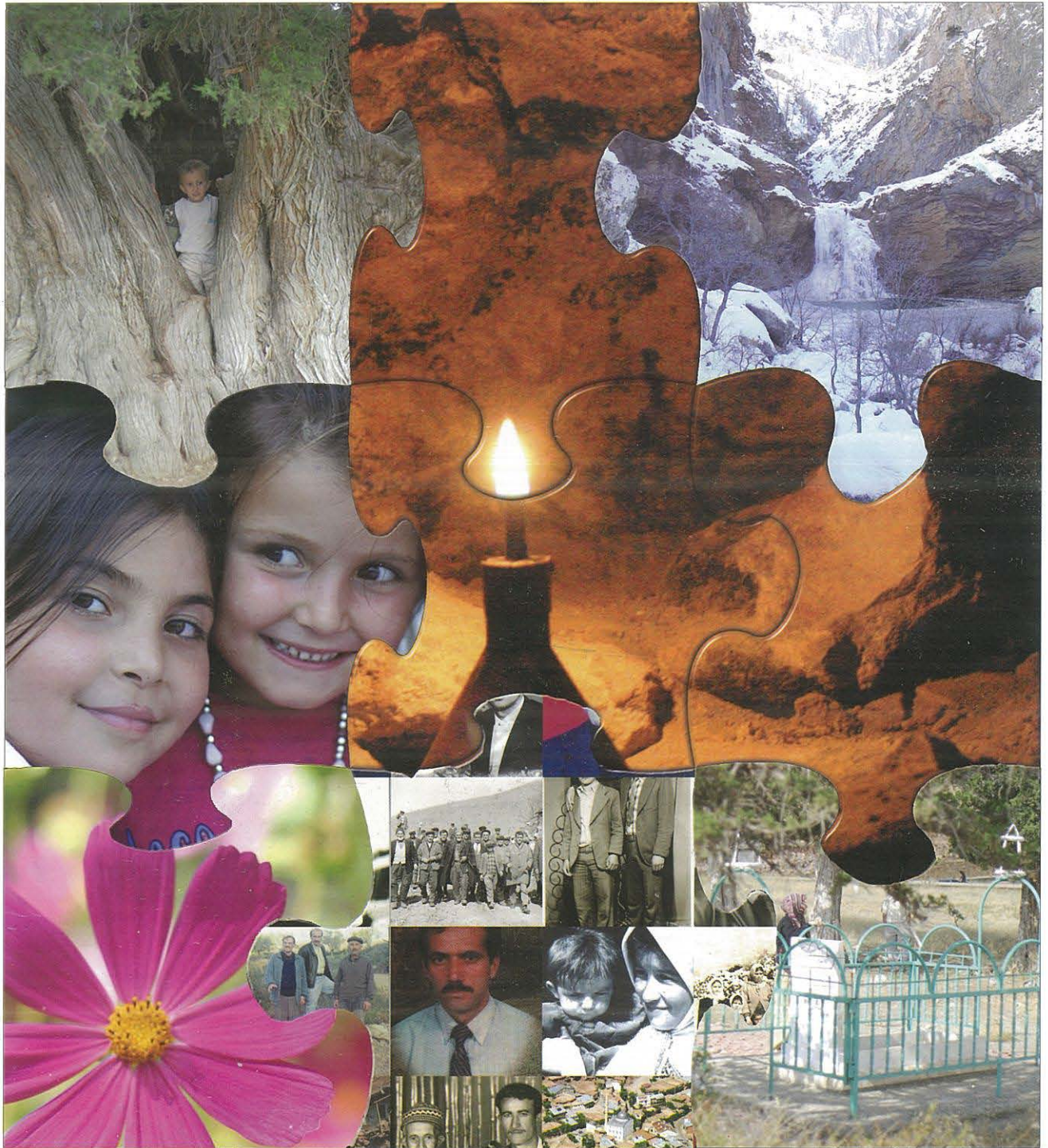
Çetmi

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Yıl:10 Sayı: 42 Ekim - Kasım - Aralık 2007

Yıl:10

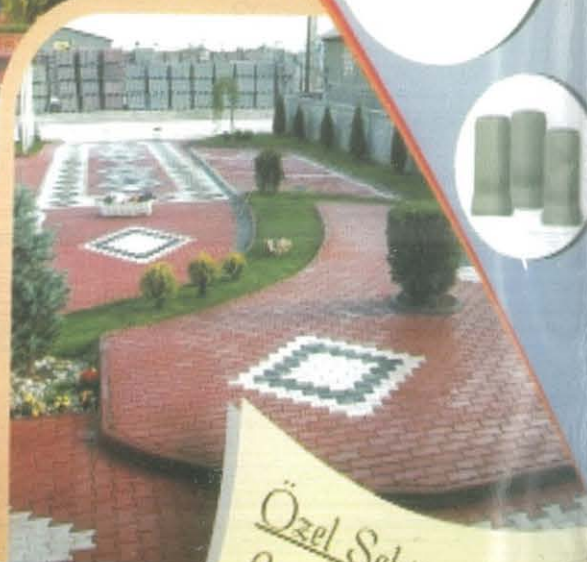
SESİ GÖZÜ KULAĞI NABZI

Betonun Estetiğe Dönüştüğü Yer...

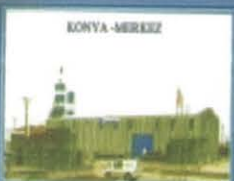
Necipogullari

Belediyeler:
Yollar
Park ve Bahçeler
Yaya Kaldırımları

www.necipogullari.com
info@necipogullari.com

Özel Sektör:
Apartman ve Siteler
Fabrika Sahaları
Petrol İstasyonları

MERKEZ: Ereğli Yolu Birketçiler
Sanayi Turanoğlu Sk. No:5 Karatay/KONYA
Tel: (0.332) 355 80 31-32-38
Fax: (0.332) 355 80 27

ŞUBE: Konya - Ankara yolu 3. km
Pancar Kantarı Karşısı Cihanbeyli/KONYA
Tel: (0.332) 673 38 05
Fax: (0.332) 673 38 04

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü
Mehmet BALCI

TEMSİLCİLER

Çetmi	Hüseyin Eşiyok
Anamur	Abdullah Kasap
Karaman	M. Akif Akkoca
Antalya	M. Ali Güven
İzmir	Mehmet Yerlikaya
İstanbul	Mustafa Güçlü
Bursa	Mahmut Uçar
Fransa	Baki Solmaz
88 Fransa	Bilal Balci

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ
0539. 232 04 42
0242. 426 25 73

E-POSTA

kerim.bozdag@gmail.com
yeterlajans@hotmail.com

Abone ve Reklam İçin

Banka Hesap Numarası

Vakıflar Bankası

Konya Merkez Şube

Hesap No: 20513 82

ADRES

Çetmililer Eğitim, Kalkınma
ve Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat: 2 No: 186
Meram-KONYA
Tel: 0332. 351 26 67

Tasarım

Muhammed Fatih
Zengin

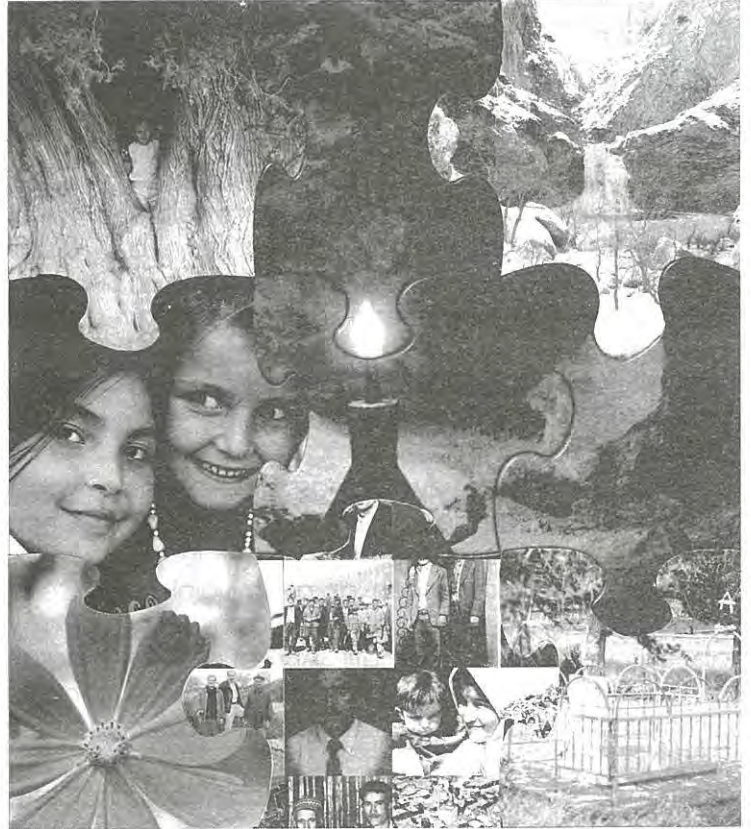
Baskı

Hür Ofset
0332.237 45 91

Yıl:10

Sayı: 42

Ekim - Kasım - Aralık 2007

İçindekiler

Selam ile	Kerim Bozdağ	2
Çetm'nin sesinden	Mehmet Balci	3
Mesaj Var	Şeref Çilek	4
Güneydoğu Gezisi	Hulusi Boz	6
Komşu Hakkı	Ali Özel	8
Hikaye (Sırçalı Köşk)	Nurettin Özel	13
13. Çetmililer Günü		21
Bursa'da Yaşayan Çetmililer	Mahmut Uçar	23
Köyümün İnsanları	Kerim Bozdağ	24
Belediye ve yapılanlar	M. Salih Bozdağ	26
Şiirler		28
Peygamber Sevgisi		37
Resimler		40
Neyi Kaybettiğini Hatırla		44
Bir Anneden kızına mektup		46
Çetmi'den Haberler		48

Salam ile

kerim.bozdag@gmail.com

Kerim Bozdağ

Yeni sayımız ile karşınızdayız yine. Geçen zaman içinde yaşadığımız olaylar zincirini gözlerimizin önüne getirirsek bizlerin gündemi mecburen geriden takip ettiğimiz görülür. meselâ Çetmililer gününün üzerinden şu kadar

zaman geçti biz ancak şimdi değerlendirebiliyoruz... Keza kimi haberler de öyle. Üç ayda bir çıkan dergi muhteviyatı bunu gerektirmekte elbet...

Bu gün itibarıyla yayınlanması gereken bir haber yada yazı ilerde güncelliğini yitirebiliyor. Kimi haberlerde de o kadar geç kalıyoruz ki, atlatıldığı zaman aradan en az altı ay gibi bir zaman geçmiş oluyor. Daha önce hastalandığı haberini verdiğimiz Rahmetli Ahmet Yeşil'in damadı Mehmet Küçükçiftçi, eşi tarafından yatmakta olduğu Antalya Tıp Fakültesinden Alanya'ya götürülmüş ve orada vefat etmiştir. Bu haber maalesef çok gecikmiş bir haberdir ve bahsettiğimiz konuya örnektir...

Çetmililer gününde hak verdiğimiz kimi eleştirilerle karşılaştık. Yayınlanan fotoğrafların altına isim yazılmaması. Herkes herkesi tanımıyor ve kim kimdir bilinmiyor. Öylesine bir fotoğraf ve altında yazı yok. Bundan böyle bu hususta daha dikkatli olmaya çalışacağız. Ancak yayınladığımız kimi fotoğraflardaki şahısların isimlerini bizde bilmemekteyiz. Fotoğrafı isimsiz koymak hata, ismi araştırıp yayınlatabilmek büyük külfet...

Yapılan başka bir eleştiri de "biz neden yokuz" şeklinde sitemlerden oluşuyor. Bu şikâyet de yerinde bir eleştiri. Ancak, bizimle irtibata geçmeyen, kendilerini ifade etmeyen o kadar çok hemşerimiz var ki... Dileğimiz herkesin bize ulaşması ve istediklerinin yayınlanması şeklinde. Bunun için herkesin gayret etmesi gerektiğine inanıyoruz...

Ramazan Bayramında bir araya gelen Bursa'daki hemşerilerimiz, dergimizin bu güne kadar çıkmış tüm sayılarının ciltlenerek satışının mümkün olup olmadığını soruyorlar. Kaça

ciltlenebileceği ve bedelinin ne olacağı hususunda bilgi edinmek istiyorlardı. Benzer istekler zaman zaman başka yerlerde de dile getirilmişti. Bilindiği gibi çıkan bütün sayılar hemşerilerimize dağıtılmaktadır. Bunun için maalesef derginin tamamını ciltlemeye ve satışa sunmaya yetecek kadar elimizde dergi mevcudu yoktur. Bu yüzden hemşerilerimizin ellerindeki dergileri iyi muhafaza etmelerini, varsa eksiklerini vakfımızdan temin ederek kendilerinin ciltlettirmelerini öneririz.

Bu vesile ile vakfımızın bundan böyle her sayıdan belli bir miktarı ilerde ciltlenmek gayesiyle muhafaza etmesi gerektiğini hatırlatalım.

41.Sayımızın çıktığından bu güne yine yakınlarımızı kaybettik sevdiklerimizden ayrıldık. Önce Antalya'da Kadir Boz'u sonra köyde Annesini kaybettik. Daha sonra Konya'da Ali Ünal ve en son Cemal Yazıcı ve Hacı Karadeniz, Antalya'da Radyocu Ahmet olarak bilinen Ahmet Karaduman vefat etmişlerdir. Kendilerine Allah cc'den rahmet tüm Çetmililere ve yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

Dergimiz sayfelerinde zaman zaman Çetmi'de öğretmenlik yapan Sayın Emin Cihan Olgun'un o yıllarda çektiği kimi fotoğraflar yayınlanacaktır. Bu fotoğrafları bize vererek katkıda bulunan sayın hocamıza buradan teşekkür ediyoruz.

Değerli büyüğümüz Sayın Nurettin Özel'in birbirinden güzel hikâyelerine bundan böyle her sayımızda yer vereceğiz. Dikketle ve ibretle okunması dileğiyle...

Bize şiir ve yazı gönderen hemşerilerimizden önemli bir ricamız var. Lütfen gönderdiğiniz şiir ve yazılar kendinize aitse gönderiniz. Yoksa kimin olduğunu belirtiniz. Ayrıca bazı şiirlerin taklit edilerek, hatta kimi kelimelerin değiştirilerek yeni bir şiir gibi yazılması yanlıştır. Böylesi şiir ve yazıların yayınlanmayacağını buradan belirtelim. Kabul edilmelidir ki, bu tür yazı ve şiirlerin yayınlanması hukuki sakıncalar doğurabilir.

Yeni bir sayıda tekrar beraber olmak ümidi ile... Bütün hemşerilerimizin mübarek kurban bayramını kutlar, huzurlu ve mutlu bir şekilde tüm Müslümanlar için nice bayramlara diyoruz.

Çetmi'nin Sesinden

Vuslat

Mehmet Balci

Değerli dostlar, yeni bir sayı ile tekrar sizlerle buluşmanın verdiği mutlulukla bu nimete kavuşturan Hakkımıza şükranlarımı arz ediyorum.

Hamdedelim bu 42. sayıya da bizler ulaştırdı. Hafızamızı kontrol edersek ilk sayıdan

bu tarafa, hatta 41. sayıdan bugüne nice dostlar aramızdan ayrılıp bu hayata veda ettiler. Ahiret yurduna göç edenlere Allah'tan rahmet, hayatta olanlara da sıhhat, afiyet ve hayırlı ömürler dilerim. Hepimizin her gün biraz daha yaklaştığı ölümün ne zaman, nerede, kaç yaşında hayatımızı biteceğini bilmiyoruz. Belki çok yakınımızdadır. Planımızda olmayan bir günde ansızın yakalayabilir. Uzun emeller peşinde koşarken ve hiç aklımıza bile getirmedığımız bir anda yolumuzu keserek, dünyada kaldığın yeter dön artık Rabbine denebilir.

Şair Cahit Sıtkı Tarancı ne güzel ifade etmiş bu gerçeği;

**Neylersin ölüm herkesin başında,
Uyudun, uyanmadın olacak,
Kim bilir nerede, nasıl kaç yaşında?
Bir mezarlık saltanatın olacak.
Taht misali o musalla taşında.**

Mademki ölüm mutlak hakikat, önemli olan, hayatımızı bir düzen içinde, Allah'ın (c.c.) istediği biçimde şekillendirerek ölümü korkulu bir son olmaktan çıkarmaktır. O zaman ecel, kaçında nerede gelirse gelsin fark etmez. Bize verilen süreli emaneti sahibine rahatlıkla teslim edebiliriz. Allah'ın (c.c.) dostluğunu kazanmış yüce insanların, ölümü; sevgiliye ve sevdiklerine kavuşma günü olarak nitelemeleri bu yakınlıktan dolayıdır. Çünkü Allah (c.c.): "Unutmayın ki, Allah'a dost ve yakın olanların korkmaları için bir sebep yoktur.

Olar acı ve üzüntü de çekmeyeceklerdir."

Yunus Suresi, 62

Net mutlu bu dostluğu kazanabilen bahtiyarlara.

Fakat bu günkü Müslümanların durumu ister istemez çoğumuzu endişeye sevk ediyor. İnancıyla yaşayışı birbirine tamamen zıt olanlar var. Din dışı yayınlarla beyinler sulandırılıyor. Gençliğimiz sıhhatli bir din eğitimi alamadığından, başkalarına ve başka şeylere özentili duyuyor. Haramlar helal, helaller haram olarak takdim ediliyor. Biz de bunlara malzeme oluyor, destek oluyoruz. Hafta çoğu zaman kendimiz, ailemiz, oğlumuz, kızımız da İslam dışı hayat tarzına sürükleniyor. Dini emirleri umursamaz bir tavır içine giriyor. Yaptığımız din dışı davranışlara kılıflar arıyor, mazeretler buluyoruz. Dini emirlere uymamız gerekirken, dini emirleri kendi isteğimize uydurmaya kalkıyoruz. İnandığımız gibi yaşamamız gerekirken, yaşadığımız gibi inanmaya başlıyoruz. Kur'an-ı Kerim bu yanlış davranışı: "Kendi heva ve hevesini ilah edineni gördün mü? Ona sen mi vekil olacaksın." Furkan Suresi, 43

Yüce Allah (c.c.) bu ayette insanların tuhaf tutumlarına dikkat çekiyor, arzularına tapan, şehvetlerine köle olan, hiçbir delil ve kural tanımayanların düştükleri rezaleti açıklıyor.

Kıymetli kardeşlerim, dünya hayatı çok kısa, ahiret hayatı sonsuz. Dünyaya veda ettikten sonra yapılacak muamele dünyadaki hayat tarzımıza göre mükafat veya ceza olarak çıkacaktır. Vakit geçmeden ve ölüm gelmeden ilahi çağrıya kulak verelim, Rahmet Peygamberinin hayat unsurlarına uyalım, yaşadığı güzel ahlakı kendimize rehber edinelim. O zaman ölüm günü bayram günü olacaktır. 41. sayıdan sonra Çetmililer Dostluk ve Hoşgörü Günleri'nin 13'üncüsünü de birlikte idrak ettik. Bugünün düzenli bir şekilde hazırlanması ve sunulmasında emeği geçen, vakfımıza ve kermesimize katkıda bulunan, teşrifleriyle günümüzü onurlandıran, misafirlerimize ve hemşerilerimize teşekkürlerimi arz ederim, selâm ve saygılarımla...

Mesaj var!

Şeref Çilek

seref_cilek@yahoo.com

Sevgili dostlar; Kâinat, içinde sayısız mesajın bulunduğu, okunması gereken bir kitaptır. Kitabı okuyan her insan, kendi payına düşeni, ihtiyacı olanı alır. İhtiyacı olmayanın varlığından bile haberdar olmaz.

Çocuk, yolda gördü ve çok ilgisini

çekti, dikkatle inceledi. Bir hayvanın sırtına, kaba bir şekilde duran yeşillikler yüklenmişti. Bu kadar yük yetmezmiş gibi, yükün üstüne bir de adam binmişti. Bu kadar yükü nasıl taşıyor acaba, diye düşündü. Sahibi tarafından ceza verildiği belli, diye geçirdi içinden.

Babasına sordu;

- Baba bu hayvan bu kadar yükü nasıl taşıyor?

- Bu hayvanın adı katır. Katırlar güçlüdür olur taşır. Hizmet hayvanıdır onlar.
- Peki, üstüne binen sahibi katırdan daha mı güçlü?
- Hayır, sahibi güçlü değil. O senin benim gibi bir insan.
- Bu kadar güçlü bir varlık, kendisinden daha az güçlü bir varlığa neden boyun eğiyor? Neden karşı koymuyor?

Bak oğlum dedi baba; "Bu hayvan sahip olduğu gücün farkında değil. Eğer farkında olsa, tabi ki bu yükü taşımaz. İtiraz eder isyan eder. Gücünün farkında olmadığı için kendisi kullanamıyor. Bu gücün farkında olan başkaları kullanıyor. Başkaları faydalaniyor."

"Sahip olduğu değerlerin varlığını bilmeyen, kıymetini bilmeyen, ondan faydalanamaz. Başkaları faydalanır. Parası olan insan, parasının kıymetini, varlığını bilmez ise. Akıllı olan, aklının kıymetini bilmez ise. Bilgili olan, bilgisinin kıymetini bilmez ise. Bunu fark eden bir başkası bundan faydalanır. Hem de faydalandığı kişi ile alay ederek, dalga geçerek. Allah kuluna verdiği nimeti kulan hizmetinde, kulan kullanımında görmek ister. Kul bunu fark edemez ise, şükürünü gösteremez ise. Başkası için bu bir fırsattır, çok güzel değerlendirir."

Baba oğul bağ bahçe gezerken, bahçede bir kuş darı kazığının gövdesindeki darı sümeğini (koçan) gagalıyordu. Çocuk kuşu yakalamak için koştu, kuş uçtu, uzaklaştı. Bahçe içinde baba oğul dolaştılar, gezdiler, bir elma ağacının gölgesine oturdular. Ağacın gölgesinde dinlenirken az önceki kuşun yine aynı darıya geldiğini gördü çocuk. Yerinden sessizce katlı ayaklarının ucuna basarak kuşa doğru sessizce yaklaştı. Kuş yine uçtu ve uzaklaştı. Çocuk kuşun arkasından bakarken, ne kadar hızlı, ne kadar kolay hareket ediyor, yükseklerle de kolayca çıkıyor diye düşündü. İnsan da böyle gitmek istediği yere kolayca gitse, yükseklerle, ağaçlara kolayca çıksa diye geçirdi içinden. Bu arada bahçedeki bakla ve darıların arasından hışırtı sesleri duydu. Bir kuş da orada var, düşüncesi ile sesin geldiği yere doğru usulca yürümeye başladı. Ortadan ikiye kesilmiş, boş tarafının üzerine yere kapatılmış bir futbol topu gördü. Merakla baktı, yerden aldığı bir sopa ile dokundu, taş gibi sertti. Meraklı gözlerle incelerken, tıııı diye bir ses duydu. Kenarlarından yavaş yavaş oduna benzeyen ayaklar uzamaya başlayınca "baba" diye bağırarak babasına doğru koştu. Baba geldi, baktı ki, bir kaplumbağa. "Bu bir kaplumbağa oğlum" dedi. "Çetmi" de gaplumbağa derler buna." Çocuk, babasına gördükleri ile ilgili sorular sormaya başladı.

- Peki bu neden kuş gibi kaçıp gitmedi baba?

- Kuş uçarak, kolaylıkla geldi buraya tehlike sezince hemen gitti. Kaplumbağa sürünerek, tırnakları üzerinde geldi, emek harcadı, zahmet çekti kolayca terk etmeyecek tabii ki. İnsanlarda böyledir kolay elde ettikleri nimetin kıymetini bilmezler. Kolayca elden çıkarırlar. Kolay elde edilen değerler çok fazla haz vermez insanlara. Zorlukla, zahmet çekerek, bedel ödeyerek elde edilen kazanımlar mutluluk verir. Zorluklar başarının değerini artırır. Bunu en iyi yaşayan bilir. Kolay kazanımlar mutluluk değil, keyif verir. Mutluluk ile keyfi ayırmak gerek. Mutluluk bedel ödeyerek kazanılır, uzun sürelidir. Keyif anlıktır, kısa sürelidir. Birbirine karıştırmamak gerekir.

- Bu haksızlık değil mi? Biri rahat yaşıyor biri sürünüyor.

- Hayır. Her varlığın, şekli, yetenekleri özellikleri, aynı olsa bu çok anlamsız olur.

Sonra bu haksızlık, bu adaletsizlik gibi şikâyetler hiçbir gerçeği değiştirmez.

Sadece şikâyet edeni mutsuz eder. Önemli olan içinde bulunduğun anı, sahip olduğun imkânı en iyi değerlendirmektir. Mutluluk bunda gizli. Bak karşı kayaların üzerinde otlar, ağaçlar var. Bahçenin içindeki güzel topraklı yerde de otlar ağaçlar var. Yaşadığımız şehirde ki güzelim parklarda, günlük bakımı yapılan, sulanan, çimleri, çiçekleri, ağaçları düşün. Bir de kaldırım betonu arasına sıkışmış otları, şu karşıda kayada ki ağaçları düşün. Hiç biri durumundan şikâyetçi değil. Sahip oldukları şartlara göre hayatlarını ve nesillerini devam ettirme gayreti içindeler. İnsanlarda böyle düşünmeli. İnsan mutlaka bir karşılaştırma yapmak istiyorsa. Kendisini kendisi ile kıyaslamalı. İçinde bulunduğu an ile geçmişini mukayese etmeli, geleceğini planlamalı. "Doğru söylüyorsun baba" diyen çocuk, kafasını sallayıp söylenenleri anladığını belli etti. "Ben de sana bir soru soracağım" dedi baba oğluna. "İkisi aynı üzüm, ikisi de taze idi. Bahçenin yukarısında ki bakımsız, terk edilmiş bağdan (harap) yediğimiz üzümler ile bahçenin içinden koparıp yediğimiz üzümlerin tadı aynı mı?" Çocuk cevap verdi. "Hayır baba, yukarıda yediklerimiz daha tatlı, daha lezzetli." "Neden" diye sordu baba. Çocuk, "onlar daha iyi yetişmiş" diye cevapladı. Baba bir mesaj daha açıkladı oğluna. "Yukarıda yetişen üzümler kırdı yetişmiş. Yağmurdan başka su görmemiş. Zor şartlarda, sıkıntı içinde yetişmiş olduğu için lezzetli ve tatlı. Hayatın çilesini çekmiş insanlar da böyledir. Sohbetleri hoş olur. Halden anlar onlar. Yardım etmeyi, insanlara faydalı olmayı severler. Görmüş geçirmiş insanlardır." Çocuk, manalı bir şekilde başını sallarken, okul arkadaşları, şehirdeki komşuları, tanıdığı insanlar film şeridi gibi geçti gözünün önünden.

Akşam Çetmi'ye dönerken Bogaz'a geldiler. Çocuk dereye taş atarken, kayanın yukarısına, aşağısına bakarken baba yola devam etti. Çocuktan biraz uzaklaştı. Babanın uzaklaştığını gören çocuk "babaaa" diye bağırdı. Kayadan ses geldi. "babaaa" Çocuk korktu, kayanın arkasın da birisi var diye düşündü. Tekrar bağırdı, "baba." Yine aynı ses geldi kayadan. "Baba." Daha da korktu çocuk. "Kim var orada, sen kimsin?" dedi. Kayadan aynı sesler geldi. "Kim var orada, sen kimsin?" "Sen çok kötü birisin." Dedi çocuk. Kaya aynı sesi tekrarladı. "Sen çok kötü birisin." Panik içinde ki çocuk, gözleri ağlamaya hazır bir halde, "baba" diye bağırarak babasına koştu. -Baba; kayanın arkasında birisi var

beni taklit ediyor. (Çetmi de kesiyor denir.)

-Kayanın arkası yok ki birisi olsun oğlum.

-Gel gidelim göstereyim.

Babanın elinden tutup çeken çocuk sesin geldiği yere gelince, "kimsin çık ortaya" dedi. Aynı ses kaya tekrarlandı. "Kimsin çık ortaya." Baba olayı anladı. "Sen çok iyi birisin" diye bağırdı. Kayadan ses geldi. "Sen çok iyi birisin." "Sen çok kötüsün." dedi baba. Kayadan aynı ses geldi. "Sen çok kötüsün."

"Bak oğlum" dedi baba çocuğa. "Buna ses yankılanması denir. Burada kimse yok. Burada hayatın kendisi var. İnsan çevresine ne söylerse, çevresinden onu işitir. Çevresine ne verirse, çevresinden onu alır. Yani iyilik eden iyilik bulur, kötülük eden kötülük bulur. Sen iyi olursan herkes iyi olur, sen kötü olursan herkes kötü olur sözünün en güzel anlatımı, en güzel anlatımı var burada."

Ertesi gün yaylaları gezmek istedi baba oğul. Dağlara yüksek tepelere çıkmaya karar verdiler. Yaya olarak köyün karşısından, Kuzan, Gara seki derken Çanlan'ın başına çıktılar. Bulundukları yerde en yüksek taşın üstüne oturup dilenmeye koyuldu baba oğul. "Manzara çok güzel, bu manzarayı görmek için bu yokuş çıkılır." dedi baba. "Evet, harika" diye karşılık verdi çocuk.

Baba yine çocuğun belleğinde iz bırakacak sözlerle başladı. "Biz bu dağa tırmanmasak, bu yokuşta terlemesek bu manzarayı göremeyecektik. Gözlerimiz bu zevkten, içimiz bu huzurdan mahrum kalacaktı. Çalışan, didinen, yorulan insan, elde ettiği kazanımlardan memnun ise, geriye doğru bakınca rahatlar. Yorgunluğunu unuttur. Hasret çekerek, başka başka şehirler de, yurt dışında, çalışan, çile dolduran insanlar elde ettiklerinin rahatlığına ulaşınca geçmişini mutlu hatırlar. Makam mevki sahibi olan, mal mülk sahibi olan insanlar, geriye baktığı zaman çektiği sıkıntıları çok hoş bir anı olarak görür. Bu manzarayı şu anda biz böyle görüyoruz, çünkü bu yokuşu biz çıktık, biz terledik. Şunu da unutma oğlum, Şeyh Edibali'nin Osman Bey'e nasihatidir. "Yüksekte olanlar, aşağıdakiler kadar emniyette değildir." Yani Ne oldum değil, ne olacağım." "Çetmi'de her varlık, her olay içinde birçok sır gizliyor." Dedi çocuk. "Sadece Çetmi değil, yeryüzünün her tarafı böyledir." Dedi baba.

Kâinat, her zaman, her yaşta insanın, mutlaka öğreneceği, ders alacağı bir şeylerin bulunduğu bir okuldur sevgili okuyucu. Allah bu okuldan azami derecede istifade edebilenlerden eylesin. Âmin...

Komşu hakkı

Hulusi Boz

Adil olmak iman eden insanların en önemli özelliklerindendir. Allah kullarına insanlar arasında adaletle hükmetmelerini, kendilerinin veya yakınlarının aleyhine dahi olsa adil olmalarını emretmişlerdir. İnsanlar unutmazınlar diye de imamlar her Cuma hutbesini Allahın bu emirlerini hatırlatarak bitirirler. Bir beldede yaşayan insanların birbirleri arasındaki dostluğun, kardeşliğin, sevginin ve dayanışmanın pekiştirilmesi ve ilelebet devam ettirilebilmesi özellikle ve öncelikle bizleri yönetenlerin adalet anlayışlarına bağlıdır.

Geçtiğimiz Ağustos ayında kutlamış olduğumuz geleneksel şölenimiz için köyüme gittim. Köyde bulunmanın en lezzetli tatlarından biri de ikindi namazını müteakiben yapılan toplu mezarlık ziyaretidir her zaman çok duyulanmışımıdır. Mezarlık duvarına yaslanarak hocamızın dualarına âmin diyerek katılan geçmişteki yaşlılarımızı anımsarım her zaman. Sanırım toplanabilecek bu cemaati vesile ederek sevgili imamımız da namaz saatinden önce bizlere bazı nasihatlerde bulundu. Yağmur duası yapılacağından bahisle duanın makbul ve kabul olabilmesi için cemaat arasında birbirleri ile kûs olan insanların barışmasını istemiş olması ve ısrarla birkaç defa tekrarlamış olması beni bazı düşüncelere sevk etti. Kendi kendime dedim ki ya kûs olanlar barışmak istemiyor ya da cemaat arasında hiç kûs insan yok. Hâlbuki duyduklarımız insanların birbirleri ile çok barışık olmadıkları doğrultusunda. İnsanlarımızın kimi seçimlerden dolayı, kimi olumsuz komşuluk ilişkilerinden dolayı kimileri de akrabalar arasındaki miras ilişkilerinden dolayı birbirleri ile barışık değiller. Bu olaylardan dolayı acaba o beldenin ileri gelenleri, Belediye Başkanı, Muhtarlar, İmamlar hiç mi kendilerini sorumlu hissetmiyorlar. Çetmide en son teknolojinin her türlü nimetlerinden yararlanmayı becerebilen insanlarımız Acaba niçin hep geçmişe özlem duyarak yaşıyorlar. Bizleri yönetme adına bazı makamlara talip olanlar bu konularda hangi tespitleri yapmışlar ve hangi çözüm önerileri getirmişler doğrusu merak ediyorum. Bazı vesilelerle insanlarımıza sevgi, dostluk, kardeşlik ve hoşgörü üzerine nutuk atmayı

becerebilenler neden gereğini yerine getirme noktasında hassasiyetlerini kaybediyorlar doğrusu beni hep düşündürmüştür.

Belediye başkanlarımız her toplantıyı vesile yaparak köyümüz ile ilgili görüş ve düşüncelerimizi, problemleri ve çözüm önerilerini sorarlar. Ben bir mühendis olarak Köyümüzün imarı ile ilgili görüş ve düşüncelerimi, köyünün genel yapılanması ile ilgili bazı problemleri ve çözüm önerilerini geçmiş belediye başkanına ve şimdiki belediye başkanına her vesile ile anlattım. Bu problemlerin giderilmesi noktasında zamanında yeterli önlem alınmaz ise ileride telafisi mümkün olmayan olaylara sebep olacağını dilimizin döndüğünce anlatmaya çalıştım.

Yasa koyucular belediye başkanlarının görevlerini tanımlarken belde halkının huzur, esenlik, sağlık ve mutluluğu için her türlü önlemi almayı öncelikli görevleri arasında saymışlardır. Ayrıca belediye başkanlarını, mahallin ve çevrenin özelliklerine, cadde ve sokakların karakterine göre yapılar arasındaki uyumu sağlamak ve geleneksel mimariyi korumak noktasında yetkili ve sorumlu da kılmışlardır.

İnsanların mutlu ve huzurlu yaşamasının en önemli etkenlerinden biriside komşularımızla iyi ilişkiler içerisinde olmamızdır. **“ Bana Cebail komşu hakkı hususunda o kadar çok tavsiyede bulundu ki, nerede ise komşuyu komşunun malına varis kılacak sandım “ yine “ komşu hakkı mülkün kullanılmasını sınırlayıcı bir haktır”** diyen bir peygamberin ümmeti olan bizler ve bizi yönetenler acaba bu sözlerin ne kadar idraki içindeler.

Yöneticilerimizin bu görevleri yerine getirirken de adaletle karar vermeleri hem dinimizin hem de yasaların amir hükmüdür. Yöneticilerimiz komşular arasındaki anlaşmazlıklarda adaletle davranmayı akrabalık ve oy çıkarları uğruna ihmal ederler ise insanlar haklarını mahkeme kapılarında aramaya başlarlar. Bu tür uygulamalar ise birlik ve beraberliğimize, kardeşlik Duygularının zedelenmesine yol açar. Komşuların birbirleri ile münasebetleri kesilir. Bunun vebali de yöneticilerimize aittir.

Sevgili hemşerilerim hepinizin elinde köyümüzün geçmişini ile ilgili resimleri vardır. Köye gittiğiniz zaman değirmen tozağına oturup köye doğru bir seyretleyin bakalım. Sonra dönüp bir de elinizdeki o sararmış eski köy resimlerine bakın ne hissedeceksiniz acaba, doğrusu çok merak ediyorum. İleriki yıllarda bayramlarımız yaz aylarına doğru geliyor. Bayramlarımızın en önemli simgelerinden olan **seyret yemeğini hangi damda yiyeceğinizi düşünüyorsunuz. Müherilere yaslanmış, yuvak üstüne oturmuş çetmili ihtiyarlarımızın cigaralarını tüttürerek sohbet ettiği, insanlarımızın bir mahalleden diğerine selamlaştığı Damlardan** çok, kısa bir zaman sonra birbirinin üstüne yıkılacakmış gibi duran çirkin binalardan oluşan bir çetmi hepimizin kaderi olacaktır. Evlerimizin içinde oturur iken ezan sesini rahatlıkla duyabiliyor musunuz kendinize bir sorun bakalım. Şayet var ise evinizin balkonuna çıkıp nereleri seyredebiliyorsunuz. Gökyüzünden başka nereleri görebilme şansına sahipsiniz. Bu soruları kendinize bir sorun bakalım ne hissedeceksiniz. Acaba sizlerde benim gibi yüreğimizin derinliklerinde bir cız sesi duyabiliyor iseniz lütfen bu tür problemlere duyarsız kalmayınız.

Amacım; Bu güne kadar Çetmi'yi yönetenleri eleştirmek onların yaptığı iyi işleri görmezlikten gelmek değildir. Çetmi yaşanılabilir olmaktan çıkmadan, iş işten geçmeden el birliği ile bizi yönetenleri bir an önce yukarıda

sıraladığımız sorunlar hakkında çözüm üretmesi noktasında harekete geçirmektir. Atalarımızın birlik ve beraberlik duygusu içinde komşuların hak ve hukukuna saygılı, birbirlerinin güneşini ve görüşünü kesmeden yaşadığı günleri özlemle anarak yaşamayalım. o güzelliği biz ve bizden sonraki kuşaklarda yaşasın. Yaşasın ki birbirleri ile problemli, yolda gördükleri zaman yollarını değiştiren insanlar olmaktan çıkıp muhabbetle kucaklaşan çetmililer görelim. Gerekli önlemler zamanında alınmaz ise, Saygıdeğer büyüğümüz Mehmet Özel amcamızın yaptığı yağlı boya resimlerine bakıp veya çetminin sesi dergisindeki fotoğraflara bakıp iç geçireceğiz herhalde. Tabii ki onu da bulup bakabilenlere... Resimlere bakarak bizden sonraki nesillere de işte bizim köyümüz böyle idi diye övünç duyarak mı anlatacağız. Tercih bizleri yönetmeye talip olanlarıdır.

Önümüzdeki yıl Yeni bir yerel seçimler ile daha karşı karşıya kalacağız. Bizlere diyecekler ki yöneticilerinizi seçin. Bütün sorumluluğu yine bizlere yıkacaklar. Nerede yaşadığı önemli değil gönlü her daim çetmide olanları ve kalbi çetmi için atanları kucaklayabilen ve yüreğinin derinliklerine sığdırabilecek yöneticileri seçebilmenin en önemli ve vazgeçilmez şartı parti taassubundan uzaklaşarak oy kullanabilmektir. Yüreği çetmi ve çetmili için atan Sevgili hemşerilerime diyorum ki gelin bunu el birliği ile başaralım.

Tüm çetmilileri en kalbi duygularıyla selamlıyorum. Sağlıcakla kalın.

Antalya'da Çetmililer Bayramlaşmada

Güneydoğu Gezisi

-Diyarbakır'ı Üs Yapmak-

Dr. Ali ÖZEL

Biz yine notlarımıza devam edeceğiz. Son yazımız Urfa'dandı. Şimdi de Mardin yolundayız. Artık yol boyları kuraklaşmaya başladı. Orman yok sıkça badem ağaçlarına rastlanıyor. Çoğu kere olduğu gibi kavak ağaçları ve söğüt ağaçları

sayesinde dere boyları canlı gözüküyor. Ama Harran Ovası'nın yeşilliği başka. Her türlü sebze çeşidi ile bereketlenen ova alabildiğine yeşil. Pamuk ve tütün tarlaları ayrı bir güzel.

Mardin yolunda ilk uğrak yerimiz Kızıltepe ilçesi. Buranın adı içe. Yüz bin nüfuslu kara bir yer. Görüntüsü kup kurak ve garipsi. Evler genelde bir iki katlı ve de toprak damlı. Sanki terk edilmiş gibi bir halleri var. Ve etrafa koyun sürülerinden başka bir hareket görülüyor.

Mardin'e sabah saat on gibi vardık. <şehrin etekleri sözüm ona modernleşme hevesi ile kirlenmiş. Bu kirlenmenin sebebi yine çoğu şehirlerimizde olduğu gibi kooperatif evleri. Esas Mardin az daha yukarıda. Mardin, tarihi ihtişamı, alımlılığı ve ağırbaşlılığı ile bambaşka bir yer. Oldukça yüksekte ve yamaç bir yere kurulmuş. Şehrin en üstünde Mardin kalesi var. Mardin bu kalenin boynuna asılmış bir gerdanlık gibi doğu batı yönünde uzanıyor. Bu ilimiz Siirt, Urfa, Hakkâri ve Suriye ile komşu. Adını bir zamanlar bölgeye hâkim olan bir kraldan alıyormuş. Mardin dünyadaki üç önemli ve ünlü şehirden birisiymiş. Şehrin bu önemi belki binlerce yıldır nice imparatorluklara devletlere, beylik ve krallıklara ev sahipliği yapması ve bu kuruluşların bırakmış oldukları tarihi ve kültürel eserlerden ileri geliyormuş. Binlerce yıllık tarihi olan şehir Selçuklular zamanında Türklerin eline geçmiş. Ve Türkmen beyliklerinden Saltukoğulları bölgeye hâkim olmuş. Eyyubiler dâhil birçok el değiştiren şehir, Yavuz Sultan Selim zamanında da Osmanlı topraklarına katılmış.

Hristiyan entrikaları ve kötü yönetim sonucu 1. Dünya harbinden sonra parçalanmış Osmanlı toprakları şimdi eşiklerinde boyun büküldüğümüz Avrupalılar tarafından bölüşülüp işgal edilmiş. Güneydoğu Anadolu'ya Fransızlar yerleşmiş. Mardin'e de girmeye kalkan Fransızlar şehri teslim almaları için üç subay heyeti göndermiş. Olayı haber alan Mardin halkı kadın erkek çoluk çocuk et tırnak olup tren istasyonuna yığılmış. Halk tepeden tırnağa silahlıymış. Bu silahlar top tüfek değil amma elle tutulan her şeymiş. İstasyona gelen Fransızlar halkın oluşturduğu bu iman ve inanç kalesi karşısında trenden bile inmeye cesaret edemeyip defolup gitmişler.

Bir geliş birde gidişi olan caddesi bir yol şehrin yerleşim yönüne uygun olarak batıdan doğuya doğru uzanıyor. Cadde fazla büyük olmayan sağlam soluk küçük dükkânlarla dolu. Bu dükkânları en dikkat çekenleri şekerçiler. En çok satılan şekerler ise şu hepimizin sevdiği badem şekerleri. Bu enfes ve taptaze badem şekerleri yerli yapımı. Türkiye'de en nadide badem şekerleri burada imal edilirmiş. Bizim buralarda ağı pahasına aldığımız badem şekerleri Mardin'de 8 10 Ytl.

Mardin evleri çok katlı değil ve evler genelde kesme taşlardan yapılmış. Bu yapı sifili evlere bir ağırlık ve güzellik vermiş. Çoğu evlerin kale burcumsu bir görüntüsü var. Evler çok kere balkonsuz ve küçük pencereli. Düz dam ve çelensiz yapılar. Bu damlar yaz günlerinde ailenin oturup havalanabileceği şekilde tanzim edilmiş ve mermerimsi bir taşla kaplı. Sokaklar çok dar. Çoğu sokaklar bizim örtme dediğimiz türden evlerin altından geçiyor.

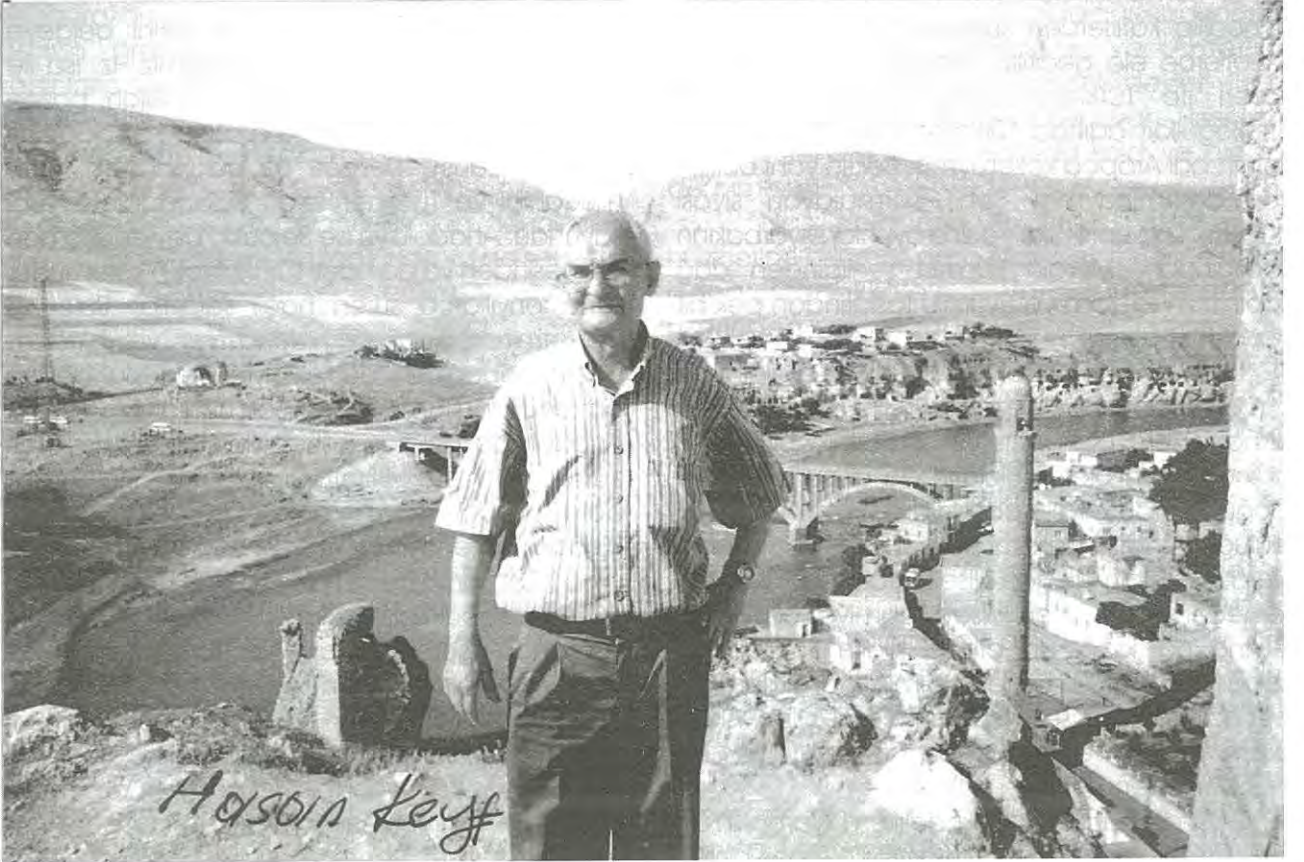
Mardin halkı karışık gibi görünmesine ya da öyle sanılmasına rağmen samimi cana yakın ve görgülü. Müşteriyi velinimet bilen vakur bir halk. Burada sadece 4 saat kadar kaldığımız için fazla bir yerini gezemedik. Çarşı pazarı ile Ulu cami ve Şahidiye camiini gezdikten sonra dünyaca ünlü Deyrüzaran kilisesini görmeye gittik.

Mardine 10 km. mesafede olan kilisenin taşları safran rengini andırdığı için bu adı almış. Kilise 1700 yıllık ve Hristiyanların gözbebeklerindenmiş. Kilisenin temeli bir Mecus tapınağı üzerine atılmış. Kilisenin birinci ya da zemin kat Mecusilerin (ateşe ve güneşe tapanların) sembolleri ile dolu. Kilisenin yapısına kimse akıl erdiremedi. Dehlizler, tüneller, gizli geçitler ve mezarlarla bir sır küpü. Kilise hala Türkiye'de bulunan Süryanilerin dini merkezi. (Esas Süryaniler Hz. Nuh'un oğlu Sam'ın soyundan

çok uygun. Gümüş kemerler batıdakilerin yarı fiyatına. Midyat'ın birde cildi ve saçları besleyen sabunları meşhurmüş. Her türlü yağlı tohumdan sabun yapmışlar. Çiftlikten bile.

Burası Batman iline bağlı binlerce yıllık bir yerleşim yeri. Dünyaca ünlü Hasankeyf'ten bahsediyoruz. Çok enteresan bir yer. Tarifi zor. Görmek lazım. Taşlara oyulmuş onlarca ev yıkıntı ve döküntülerle dolu. Dicle nehri üzerine yapılacak bir barajın suları altında kalacağı ihtimaline karşı dünya basını alarma geçmişti.

gelme ayrı bir ırkmış. Ama şimdi o ırk kaybolmuş. Süryanice konuşan Hristiyanlara (Katolik Hristiyanlara) Süryani denesiymiş.) Olup halen ayinler yapılmaktaymış. Bu Süryanilerde Hz. İsa'yı Allah, ya da Allah'ın oğlu kabul eden putperest Hristiyanlarmış. Süryanilerin Suriye'de yaşayan bir koluna da Marunîler denilirmiş.

Şimdi de Midyat'tayız. Burası Mardin'in en büyük ilçelerinden. Gümüş ve altın işçiliğinde dünyaca tanınmış Dükkânlar göz kamaştırır altın, gümüş ve mücevherlerle dolu. Fiyatları ise

Şimdilik Hasankeyf su altında değil. Ayakta kalan tek sağlam yapı Saltukoğullarından kalma Ulu cami ve caminin nakış nakış işlenmiş minareleri. Birde Dicle'nin iki yakasını bağlayan tarihi çatma taş köprü...

Hasankeyf'ten sonra Batman üzerinden Diyarbakır'a gidiyoruz. Batman yeni il statüsünü kazanan şehirlerimizden. Fazla bir özelliğini göremedik. Bilindiği gibi buralar petrol yatakları ile ünlü.

Diyarbakır'a akşamüzeri geldik. Kalacağımız otel ana baba günü gibi viğil viğil. Otele bizden başka turlar da gelmiş. Hepimiz valizlerimizin bir karam bole gitmemesi için tetikteyiz. Otelimiz dışı sizi içi bizi yakar cinstendi. Diyarbakır geniş bir düzlüğe kurulmuş. Yeşili bol, Caddeleri ve yolları düzgün ve bakımlı. Şehir ünlü kalesi ve yine ünlü kapıları camileri ve onlarca tarihi kalıntıları ile mağrur vede görkemli. Şehrin tarihi gelişimini bizlerin değil benim diyen tarihçilerin bile toparlayabileceğini sanmıyorum. Şu kadarını bilelim ki, Diyarbakır 639 yılında Hz. Ömer komutasındaki İslam orduları tarafından fethedilip kâfirlerden kurtarılmış. Sonraları çeşitli milletlerce ele geçirilip alınmış. 1071 Malazgirt zaferi ile Türklerin eline geçen bölgeye Artukoğulları adında Türkmen beyliği yerleşmiş. Şehrin adı Arapça kökenliymiş. Bekrin yani bekirin yeri anlamınaymış. Şehri sarmalayan siyasi nankörlükler, entrikalar ve sinsi oyunlar Diyarbakır'ın şadlığından, Mardin kapının şenliğinden dağ kapının muazzam ve uyumlu taşlarından pek bir şey bırakmamış.

Buraya geç saatte gelip erken ayrıldığımız için şehri doyasıya gezemedik. Ulu cami başta olmak üzere bazı yerlerini görebildik. Ulu cami adına uygun olarak uluların da ulusu bir cami. Çoğu şehirde bir ulu cami vardır. Ama bu cami ululuğu ve tarihi gelişimi ise bambaşka bir cami. Nerdeyse ikibin yıl önce kilise olarak yapılmış. Şehri fetheden Hz. Ömer kiliseyi camiye çevirip ilk Cuma namazını da orada kıldırmış. Caminin kapalı alanı 1700 metrekare imiş. İslam âleminin beşinci harem-i şerifi sayılan cami, yine İslam âleminin en eski eserlerinden biri ve en büyüklerindenmiş.

Şimdi hazır Diyarbakır'da iken Diyarbakır'ı üs, ya da PKK'yı tutamak yaparak ülkemizi bölüp parçalamaya yönelik Siyonist Hristiyan ittifakı ile bu ittifakın Türkiye'deki destekçilerinin faaliyetleri hakkında biraz duralım diyorum. Aslında yazacaklarım hemen hemen hepimizin malumu olan bilgiler. Yıkıcı emellerin tarihi Malazgirt zaferine kadar dayanmaktadır. Türklerin Anadolu'ya ayak basmaları bu habis zümreyi çılgına çevirmişti. Ve hiç vakit geçirmeden karşı atağa başlamışlardı. Bu karşı atağın adı Haçlı saldırılarıydı. Haçlı saldırıları Haç'la Hilal'in savaşlarıydı. O habis zümreye göre Hilal tez elden Anadolu'yu terk etmeliydi. Haçlı savaşlarının

elebaşını ise bir nevi siyonizmin kölesi durumundaki ve tüm ihtilallerin katliam ve kıtallerin düzenleyicisi Vatikan'dı. 1096 1270 yılları arasındaki haçlı saldırıları ne ise şimdilerde Irak'ta, Afganistan'da, Filistin ve Güneydoğumuzda devam eden savaşlar aynıydı ve bu Haç Hilal savaşıydı.

Haçlı savaşlarının ana sebebinin Türkleri Anadolu'dan atmak ise ek olarak Hz. İsa'nın doğduğu yer sanılan Kudüs'ü Müslümanlardan kurtarmaktı. (Hz. İsa'nın nerede doğduğu, nerede gelişip büyüdüğü, nasıl yaşadığı, evli mi, bekâr mı olduğu, inancını kimlere nasıl tebliğ ettiği, nerede ve nasıl öldüğü ile ilgili hiçbir tarihi belgeye rastlanılmamıştır. Bizim kabul ettiğimiz Hz. İsa ile Hristiyanların kabul ettiği ve bazen Allah, bazen de Allah'ın oğlu dedikleri İsa arasında bir bağlantı yoktur.) Kudüs'ü benzeri az bulunan bir İslam mücahidi ve Türkmen olan Selahaddin Eyyübi savundu. Anadolu'yu ise Selçuklu beyleri düşman çizmesinden ya da haçlı sürülerinden korumuştur. Ama onyıllarca süren haçlı saldırıları Selçuklu Devleti'nin çöküşünü hızlandırmış ve birtakım başka sebeplerin de etkisiyle Selçuklu devleti ömrünü tamamlamıştı. Selçuklulardan sonra Anadolu'da onlarca müstakil Türkmen beylikleri zuhur etmişti. Bunlardan biri de Söğüt dolaylarında hâkim olan Osmanlı Devletini kuracak nüve sayılan Osmanlı Beyliği idi.

Osmanlı Devletinin kuruluş tarihi olarak 1299 yılı kabul edilmektedir. Osmanlı Devleti tez zamanda gelişip serpilir ve topraklarını hızla genişletir yıllarca devam eden haçlı savaşları ile Selçuklu devletine son veren Siyonist Hristiyan güçler, bu sefer Osmanlı devletine tebelleş olmaya başlar ve yeni taktikler geliştirilir, Yenme ve yok etme taktikleri zaman ve zemine göre her zaman değişebilir ve çoğu kere kaleler içten fethedilir.

Daha işin başında Osmanlı devletinin ikinci padişahı Orhan Bey Bizans'ın Bilecik valisinin kızı Holofira ile evlendi. Fakat bu yetmezmiş gibi Bizans İmparatorunun kızı Teodora'yı da aldı. Oysa Bizans Osmanlı devletini bir kaşık suda boğmanın gayreti içindeydi. Ama devletin beynine hanım görünümünü altında iki ajanını çoktan sokmuştu bile. Ve üçüncü Osmanlı Padişahı birinci Murat'ın annesi bir Hristiyan olan Rum kızı Holofira idi. Bu yabancı kadınla evlenme işi devlet yıkılana kadar devam etti.

Osmanlı sarayı Ermeni, Rum, Yahudi, İtalyan, Sırp, Boşnak, Rus, Slav kadınları ile dolduruldu. Çoğu Padişahımızın annesi bu yabancı kadınlardı. Çoğu kerede saraya bu yabancı kadınlar hâkimdi. Onların dediği olur, onların düdüğü öterdi. Zaten onların esas işleri sarayda entrikalar çevirip, sureti haktan gözükersen devlet yolunu kesip rotasını kendi istedikleri yönle çevirmekti. Daha doğrusu Siyonist-Hristiyan ittifak iş başındaydı.

Bu yabancı kadınların başka bir işleri de kazara Türk analardan doğan şehzadeleri daha beşikteyken veya yetişkinen boğdurup padişah ve sadrazam olmalarını önlemektir. Osmanlı tarihi bunun örnekleriyle doluydu. Bu yabancı kadınların Genç Osman misali Padişahları bile boğdurdıkları olurdu.

Belki sarayı teslim alan bu yabancı kadınların etkisiyle, birde yeniçeri ve devşirme olanların, yaralı, savaşlarda esir olan Hristiyan gençlerle, yine Hristiyan köylerinden toplanan ya da seçilen Hristiyan delikanlılar bu devşirme ocağını oluşturmışlar. Bu yabancı gençler (Sanki Anadolu gençlerine kıran girmiş gibi) sözde Müslümanlaştırılıp Türkleştirilerek askerlik ve devlet işlerinde kullanılıyorlarmış. Düşünün bir kere Hristiyan ana babadan doğup Hristiyan aile ortamında yetişen gençlerden medet umulacak ve onlar orduda generalliğe, idarede ise sadrazamlığa kadar yükseltilip devletin geleceği onların ellerine teslim edilecek. Bu yeniçerilerin başlangıçta iyi niyetli çalıştıkları söylene de, sonraları devleti teslim almışlar nice padişah ve sadrazamların ve devlet büyüklerinin kanına ekmek doğramışlardır.

Birde Siyonist-Hristiyan ittifakının devlet idaresine soktuğu dönme güruhu vardır. Bunlar daha ziyade Mason-Yahudi, kısaca Siyonistlerdir. Belirli özellikleri ahlaksızlık ve din düşmanlığı olan bu gurup Osmanlı döneminde olduğu gibi şimdi de devletin siyasi, idari, ekonomik, adli, askeri ve de kültürel hayatında birebir etkili kişilerdir. Bunlar çeşitli entrikalarla Ali, Veli, Hasan, Mehmet gibi isimlerle devlet dairesine sokulan bizlerden biriymiş gibi gözükp aklı ve beyni dışarıya bağlı sözde aydınlarımızdır.

Bu sözde dönme esasında hain olan aydınlar yaptıkları bunca hainliğin yanında milletin cahil kalmasını ve asırların gerilerine sürüklenmesini de sağlamışlardır. Bu işleri de

şeyh, derviş ve din görevlisi kılığına soktukları dönmeler vasıtasıyla yapmışlardır.

O dönme din adamları buharın gücünü, elektriğin, miknatısın demir ve çeliğin gücünü yok sayıp, onlardan faydalanmayı kâfirlik sayan fetvalar verebilmişlerdir.

Kısaca izah ettiğimiz sarayı istila eden yabancı kadınlarla devlet idaresine hükmeden devşirme ve dönmelerin akıl almaz entrikaları ile Osmanlı devleti 1. Dünya harbinde çökmüştür. Bu çöküş Sevr antlaşması ile tasdik edildikten sonra koskocaman Osmanlı yurdu halen kapılarında yanaşma rolü oynadığımız Fransa, İngiltere, İtalya, Yunanistan ve Amerika tarafından paylaşıldı ve Osmanlı devleti fillen tarihten silindi diye zil takip oynayan Hristiyan âleminin hevesleri kursaklarında kaldı ve orada düğümlendi.

Nasıl olduğu ve kimin yüzü suyu hürmetine bilinmez ama Allah Türk milletine acıdı daha Çanakkale'nin yorgunluğunu bile üzerinden atamadan depreşti, kimildadı, çömelip ayağa kalktı, dik durdu. Dik durmasını beceren bu yorgun millet, vatan millet sevgisi ve vatan ateşiyle kavrulu asırlar içerisinde ender rastlanan komutan ve yöneticilerin önderliğinde kalktı, coştı, şahlandı açlık, kıtlık, yokluk demedi kâfirler sürüsünü harem-i ismetinden tez zamanda defetti. Camilerimiz ibadete, minarelerimiz ezana kavuştu. Yalnız bu depreş, düşmanı tepeleyiş kolay olmadı. Yoksul ve aç ordularımız cephedeki düşmandan daha ziyade iç işbirlikçi hain başkaldırlarla uğraştı. İç hainleri alt eden devlet insan haysiyetine en uygun idare şekli olan cumhuriyeti kurdu. Ama Siyonist güçler asla boş durmadı. Kürt ayaklanmaları adı altında onlarca isyan çıkarıldı. Hainliğin biri bitmeden diğeri başlatıldı.

Son kısmın özeti olarak, zamanın Osmanlı yöneticileri aldatılarak 1. Dünya harbine sokuldu. Onlarca cephe binlerce vatan evladının kanı sel olup aktı. Bunca akan kana rağmen devlet parçalanmadan kurtulamadı. Önce yazdığım gibi Allah'ın yardımı milletin gayreti ile düşman defedilip Cumhuriyet kuruldu ve bu günlere gelindi. Ama hiç sönmek ve dinmek bilmeyen haçlı ateşi tekrar alevlenerek PKK belasını ortaya çıkardı.

Aslında PKK bir Ermeni kuruluşuydu. Sonraları Ermeniler geri plana çekilerek Türkiye dışındaki Kürtler ileri sürüldü. Sonra Avrupa ve Amerika'nın inanılmaz kışkırtması ile ülkemizde bir ve kardeş olduğumuz vatandaşlarımızdan bazıları da ayartıldı. İş iyicene çığıırından çıkarılarak yüzlerce yıllık kardeşliği bir Kürt-Türk çatışması haline dönüştürmeye çalışıldı. PKK dağlarda yol kesip insan soyan bir eşkiya sürüsü değildi. Bu teşkilat bilerek başımıza musallat edilen bir eşkiya sürüsüydu. Peki bu katiller sürüsü yıllardır dağ şartlarına nasıl dayanıyordu. Bunların yemesi içmesi giyinmesi kuşanması için onlarca ihtiyacı yokmuydu. Tabii ki vardı. Bu ihtiyaçlar kimler tarafından nasıl karşılanıyordu. İşte PKK olayının püf noktası burasıydı. PKK'nın bu hayati ihtiyaçları dış desteğin kontrolünde, içimizdeki hainlerin sayesinde PKK ayakta duruyordu. Bu hain kuruluşa can ve hayat veren iç hainler aslında devletin yada yetkililerin malumuydu. Ama her şey çıkar üzerine kurulduğu için kimse bu hainlerin yolunu kesmiyor sadece göstermelik laflar ediliyordu. Siyonistler kendi icatları olan paranın mevkinin ve kadının kullanılması ile açılamayacak kapı yoktur prensibini uygulayarak yüzlerce değil binlerce hain ve işbirlikçi bulmakta zorlanmıyorlardı. İşte PKK bu binlerce hainlerin beslemesiydi.

Kuzey Irak'taki Kürtler, Yahudilerin 12. kayıp kavmi olarak kabul ediliyor. Zaten Barzani ailesinin Yahudi olduğu biliniyordu.

(Not: Hz. Yakup'un 12 oğlunun her birinin ayrı bir kabile olduğu, bunlardan onbirinin izinin bulunduğu, 12.kabilenin kayıp olduğu ve bu kabilenin de Kuzey Irak'ta yaşayan Kürtleri

kapsadığı kabul edilmektedir.)

İşte İsrail Devleti'nin emniyetini sağlamak, yada garantilemek için Avrupa, Amerika ve İsrail'in kontrolünde Kuzey Irak'taki Yahudi Kürtlere bir Kürt devleti kurdurulup Türkiye, Suriye, İran ve Irak'ı kapıştırıp topraklarını parçalamak için PKK bir piyon olarak ileri sürülmüştü. PKK sırtını dünyanın baş belası olan Siyonistlere dayadığı için pervasız ve azgındı. Ama dediğim gibi yerli işbirlikçiler olmasaydı PKK bu kadar açılım yapıp Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne kadar girmesi asla mümkün olmazdı.

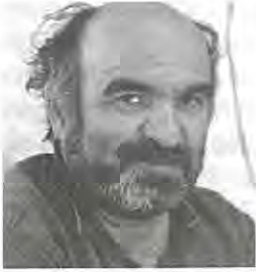
İşbirlikçi vatan haini tipi dünya kurulduğundan beri olagelmıştır. Hep olacaktır. Bizim ülkemiz bunların binlercesi ile doludur. Bu işbirlikçiler sözde okumuş aydın kişilerdir. Bunlar öğretmen, müdür, memur, profesör, avukat, doktor, milletvekili ve hatta bakandır. Hatta bizde olduğu gibi yâd ellerde çalışanlarımızın alın terini, göz nurunu, hatta ömrünü sömüren sözde dindarlar ve sözde dini kuruluşlardır. Bu son kuruluşlar için para ve mevki her şeydir. Onlar para için Kur'an dâhil tüm inanç ve iman değerlerini satarlar. Para için islamiyetten çok İsa ve Musa'ya hizmet ederler. Vatikan yutturmacası olan siyasi İslam, ılımlı İslam, dinler arası diyalog gibi sahtekârlıkların kulu kölesi olurlar.

Sade vatandaşlarımızdan ise belki hırsız katil ve ırz düşmanları çıkabilir ama asla vatan haini çıkmaz. Sade vatandaş vatanını satmaz. Her hıznırık kendini matah sanan sözde aydınların başının altındadır. Çok uzadı burada kesiyorum...

Hikâye

-SIRÇALI KÖŞK-

Nurettin Özel

Salim amca mahallenin en eski sakinlerinden biri, bir yetmişe yakın boyu beyaz kısa sakalı ve başına taktığı kalpağı andıran külahı, yüzünden hiç eksik etmediği tebessümü ile herkesin salim babası, salim dedesidir...

Beş çocuğu vardır salim dedenin, ama beşi de salim dededen çok uzaklarda, maddi olarak pek o kadar uzak olmasalar da gönül olarak aşılmaz, ulaşılmaz denecek kadar uzaktadırlar onlar.

Onun her sabah odanın penceresinin önünden geçip camiye giderkenki hali hep hoşuma gitmiştir. Sabahın o, loş ışıklarında ve bir o kadarda sessizliğin de onun ayak sesleri sokağa hayat verircesine uzaklaşıp gider sokağımızdan...

Mahallemizde sadece onun evi ve sadece o kaldı eski sakinlerden. Diğer bütün komşular müteahhitlere kata verdiler yemyeşil bahçelerini. Babamda verdi, bizim bahçe küçüktü dört daire verdiler babama, bir bahar günüydü meyve ağaçları devrildi dev paletli makinelerin önünde... Bembeyaz çiçekleri ne soğuktan ne doludan, insanoğlunun acımasızlığından meyve veremedi o sene...

Salim amcanın bahçesi ise çok büyüktü, söylediklerine göre onun arsasına otuz daire veriyormuş müteahhitler. Hem de beğendiği yerden almak üzere. Ama salim amca bir kez olsun evet demedi, evinin önüne son model siyah mercedesler geldi gitti uzun bir süre, bu yaşlı ihtiyarı ikna edemedi hiç biri.

Salim amca ile Hasibe nine sabah erkenden bahçeye çıkıp, ağaçları ve sebzeleri sularken pencereden onları izlerim hep. Sonra Hasibe nine damarları çıkmış apakça elleri ile uzatıverir dalından yeni kopardığı salatalıkları, altın renginde sapsarı kaysıları, kuzum şunları yeyiver diyerek...

Yeni aldığım fotoğraf makinemle çok fotoğraflarını çektim onların, hepside habersiz, bahçede çalışırken... Gerçi salim amca fotoğraf

çekmeme pek karşı değildi ama Hasibe ninenin aklı çıkardı elimde fotoğraf makinesini gördüğü zaman, ah guzum benim tafsırımı çekme ne olur diye yalvarırdı adeta...

Bir akşam okul dönüşü koca bir levha gördüm salim amcanın kerpiçten yapılmış bahçe duvarının üzerinde. Satılık bahçe diyordu levhadaki yazıda, şaşırdım, hem de çok şaşırdım salim amca gözü gibi baktığı o meyve ağaçlarına, biz ölesiye kadar çiçek açmaya devam edecek, öldükten sonra ne yaparlarsa yapsınlar hayırsızlar diyerek dibine su döktüğü, alı al moru mor gülfidanlarına nasıl kıyacak nasıl dayanacak diye geçti içimden.

Eve girince öğrendim işin aslını, annemin anlattığına göre salim amca söyle deniz kenarından büyükçe bir arsa alıp içine bir köşk yaptıracakmış, adı da sırçalı köşk olacaktı.

Ben güldüm... O hayırsız çocuklarına mal bırakmayacağım diye yapıyor bunu dedi annem.

Salim amca beklide haklıydı, çünkü ne oğulları nede kızları bayramlarda bile gelmiyordu artık...

Sonra o siyah arabalar tekrar gelip gitmeye başladı salim amcanın evinin önüne... Biri gelip biri gidiyordu ve içinden kelli felli adamlar inip geziyordu bahçeyi.

Sonunda biriyle el sıkışmışlar, miktarını tam olarak kimsenin bilmediği fakat dudakları uçuklatacak bir fiyata satılmış bahçe...

Sonra birden nereden nasıl duydular bilmiyorum, leş kargaları gibi bir bir üşüştüler oğullar kızlar salim amcanın başına... Herkes payını almak istiyordu bu büyük pastadan ama salim amcanın hiç koklatmaya niyeti yoktu, yatırımtı parayı bankaya ve deniz kenarından manzarası güzel bir arsa arıyordu artık...

Uzun bir süre bağırsımalar çağrışmalar duydum salim amcanın bahçesinden... Bir sabah kalktığımda salim amcanın küçük oğlu tarafından öldüresiye kadar dövüldüğünü, ambulansla hastaneye kaldırıldığını öğrendim annemden.

Yaşamaz diyordu annem, kesin yaşamaz çok dövmüş adamı diye hayıflanıyordu annem...

>

Üç gün sonra artık konuşuyormuş dediler ve hemen Hastaneye koştum salim amca'yı ziyaret için... Salim amcanın başında Hasibe nine ve bir hacı arkadaşı vardı... Ben utana sıkıla yanına varıp geçmiş olsun salim amca diye elini öperken o her zaman ki gibi gülümsedi yine.

Ve sanki beni dünyaya pek fazla tamah etme evlat diye uyarırcasına, malın olması da kötüymüş be evlat bana dünyada bu kadar cefa çektiren bu mal kim bilir ahrette ne kadar cefa çektirecek diye açıkladı gülümsemesinin nedenini...

İyide salim amca nereden çıktı şimdi bu köşk işi demişim birden, o yine gülümseyerek cevap verdi soruma... bir ayağımız çukurda evlat yengende bende toprak bir damda tükettik ömrümüzü, doğru dürüst mutfak yok, tuvaleti yok, banyosu yok, ağaçtır meyvedir ottur purçtur diyerek heder ettik kendimizi... Son demde yengenle birazda biz sefa sürelim dedim fakat bunu bize çok gördü hayrı gelesiceler... Sonra sustu öylece kaldı bir müddet... Birden yüzüme baktı ve yoksa sende mi çok görüyorsun diye sordu bana.

Ben kefenin cebi yok salim amca, kim ne götürüyor ki dört metre bezden başka, para senin istediğin gibi harca boş ver dedim ona, hoşuna gitmişti, damarları bir kabartma harita gibi çukurlar tepeler oluşturmuş eliyle uzanıp yanağıma okşadı ve uzunca baktı yüzüme... Kefenin cebi yok öylemi diye mırıldandı kendi kendine... Bende var mı dedim, o gülümsedi yine...

Mal onundu ama ona bırakmıyorlardı ki. Salim amca iyileşip çıktıktan sonra bir sabah hacı nine ile birlikte acele acele telaşlı bir halde çarşıya giderken gördüm onları. Hayırdır salim amca nereye böyle, bu acelen ne diye takıldım ona.

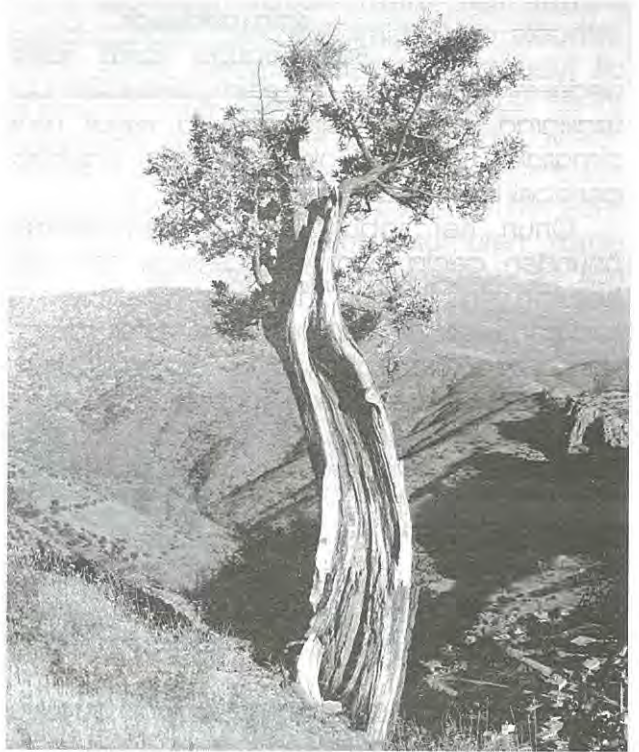
Güldü salim amca, bizim Allah iyiliğini veresiceler beni delirdi diye mahkemeye vermişler

Evlat mahkemeye gidiyorum akıllı olduğumu ispat etmek için demesin mi... Güldüm o da güldü, o anda hastanede gördüğüm hacı arkadaşı geldi eski bir arabayla. Salim amca ile Hasibe nineyi bindirdi arabaya ve araba uzaklaştı gitti sokağın sonuna doğru...

Mahkeme doktora sevk etmiş salim amca'yı, Doktor akılı yerinde demiş Salim amca için, hem de senden benden daha fazla akılı yerinde... Şaşıp kalmış çocukları... Yapabilecek bir şeyleri kalmayınca eve bile uğramadan çekip gitmişler hepsi...

Sonra hep o hastanede gördüğüm hacı arkadaşıyla birlikte görür oldum salim amca'yı giderler gelirler... Bazen taka araba çalışmaz ittirirler derken gelip geçti günler, Sonra salim amcanın arsayı aldığını söyledi annem, Hasibe nineyi de götürmüş arsanın olduğu yere işte köşkün yapılacağı yer burası hacı demiş salim amca, Hasibe nine çok beğenmiş arsanın yerini, denizi kumu çok güzelmüş, hele köşk bir bitsin her yaz bizdesiniz demiş anneme.

Buna en çok seven ben oldum, hadi salim amca çabuk bitir şu köşkü diye dua ediyordum durmadan...

Bu salim amca bir tuhaf, daha köşkün projesi çizilmeden köşke serecekleri, halıları, takacakları avizeleri, mobilyaları seçmeye gitmişler Hasibe nineyle, O dükkân senin bu dükkân benim dolaşıp durmuşlar... İpekli bir perde almışlar ama bir göreceksin diyormuş Hasibe nine... Avizeler desen daha da bir baş döndürücü, güzellikte sapları pirinç yerine altın kaplamaymış. Hacı bu müsriflik değil mi diye çıkmış Hasibe nine değil demiş salim amca... Koltuklar daha da dikkat çekici, yarısı deri yarısı kumaş ve bir o kadarda pahalı... Olsun diyormuş salim amca, bu güne kadar çok sıkındı çektin, çok yokluk çektin, bundan sonra rahat edeceksin diyormuş Hasibe nineye...

Babam olamaz böyle şey, inşaat bitmeden perdemi alınıp hiç, ya uzun gelir ya kısa, hem sonra benim bildiğim, mobilya falan en son alınacak şey, öyle değil mi hanım diyerek şaşkınlığını ifade ederken, annem odaların boyaları belliymiş Hilmi... Gitmişler boyacıya dışının içinin odaların boyasının rengini, mutfagın hatta banyonun fayansların bile seçmişler, hesap çıkartmışlar... Babam şaşkın şaşkın bakarken annem yerler parke oluyormuş... Hatta Hasibe nine bir parça getirmiş hakiki meşe parkesi bir görecen derken... Babam iyice sinirlenmiş olacak ki, hay bu adama

durmadan koşturuyorsun diye... Güldü yine porselen takma dişleri sakalları kadar beyazdı ve sanki ana dişi gibi duruyordu ağzında... Zaman az kaldı evlat, bu güne kadar boşuna yaşamışım boşuna diye iç geçirdi sonunda.

Bu son cümlesi benim kafama takılmıştı, bu güne kadar bir kez kavgalarını duymamıştım, bırak birbirleri ile kavga etmeyi, dışarıdan birisiyle de kavga ettiğini duymamıştım salim amcanın... Lalelerin, güllerin, sümbüllerin hatta papatyaların bile renk renk yer aldığı o cennet bahçesini andıran bahçesinden hiç dışarı çıkmazdı ki

akıllı diye rapor veren doktorun diye bir küfür patlattı birden.

Öyle deme Hilmi dedi annem, adam gerçekten akıllı, inşaat bitesiye kadar bu malların fiyatları nerdeyse iki katına çıkar. Salim amca bankada parayı tutup da ne yapacak, faiz mi yiyecek adam şimdiden alıp atıyor bir köşeye.

Hep gidiyordu salim amca, bazen Hasibe nine ile bazen hacı arkadaşı ile... o yolda zor yürüyen yaşlı adam on beşinde deli kanlı gibi koşturuyordu dünyanın peşinden.

Hatta bir gün çattım ona, bu köşk işi seni gençleştirdi salim amca dedim maşallah

zaten...

Sonra birden bir dedi kodu yayıldı ortalığa, ama çok çirkin ve iğrenç bir dedikoduydu bu. Güya salim amca genç kızı yaşında bir kadına gönlünü kaptırmış, güya bu sırçalı köşk müdür nedir o kadın için yaptırıyormuş...

Gerçi buna çocuklar bile inanmazdı ama gel gör ki Hasibe nine inanmıştı...

Eyyah dedim olamaz böyle bir şey, Olur olur dedi annem bu erkek milleti hep aynıdır, canı çıkmayınca huyları çıkmaz gördü çıtır kızı hacılık macılık kalmadı herifte...

Köşke halı bakmaya gideceklermiş, gitmemiş Hasibe nine, kiminle oturacaksın onunla git demiş salim amcaya...

Salim amca her oda için ayrı ayrı seçmiş halıları koltukları, katoloktan işaretleyip göstermiş Hasibe nineye... Göz ucuyla bakmış Hasibe nine... Hepsi abidik gubidik şeyler diye anlatmış anneme... Katalogu bende gördüm ve işin aslının öyle olmadığını anladım, hep antik desenli ve çok zevkli şeyler seçmiş salim amca...

Yanındaki hacı arkadaşı yaptı ne yaptıysa diyorlar, her şey onun üzerine fatura edildi sonunda, güya salim amcaya azdıran oymuş, zaten gözlerinde meymenet yoktu herifin diyor Hasibe nine.

Sonunda çözüm bulundu, annemin ta kızlık zamanından mahalleden tanıdığı bir cinci hocanın yolunu tuttu Hasibe nine ve annem. İnşallah babam duymaz diyordum içimden değilse çok kötü olur...

Bana birkaç gün müsaade edin onu ben cinlerime bir takip ettireyim, öyle bir şey varsa hemen bulurum ve kadınla ilişkisini keserim demiş cinci hoca... Tabi paraları da cukka etmiş cebine...

Morali düzelmişti Hasibe ninenin ertesi sabah salim amca ile hacı arkadaşlarının arabasına binerken gördüm onları... Köşkün bahçesine peyzaj için bitki örtüsü, ağaç ve çiçek seçmeye gitmişler o gün. Tek tek anlatmış Hasibe nine nar ağacından tut da, üzüm asmasına vişnesine, kirazına, elma, armut, dut, incir kayısı, şeftali ne kadar meyve ağacı türü varsa hepsinden üç beş fidan seçmişler... Çiçeklerin ismini bile sayamadı dedi annem, aklına gelen her çiçekten üç beş fide almışlar... Sonradan görmeler ne olacak diyordu babam...

Beni en sevindiren şey ise köşkün bahçesine yapılacak havuz oldu on metre boyu altı metre eni ve tam bir buçuk metre derinliği olacaktı, sonra onu besleyen su kanalları ve şelaleler...

İyice sabırsızlanıyordum... Yüzme bilmediğim için doya doya giremediğim deniz için üzülmecektim artık, havuz bana yeterde artardı bile, ama bir an önce şu köşk bir bitseydi.

İşte bunu duyduğuma ben bile inanmadım, ama doğru oğlum inan diyordu annem meyveleri gagalayarak lekelediği için kuşları hiç sevmeyen salim amca kuş ta almış bahçeye keklikler, bıldırcınlar envayi çeşit kuşlar,

sonra ceylan ve geyik almış çift çift inanması zor ama Hasibe ninenin hiç yalan söylediğini duymadım bu güne kadar... Vay be demişim birden... Para dedim para, hayra da yarar şerre de para...

Salim amca her ne kadar mirasyedi gibi har vurup harman savursa da para yatırdığı şeyler çok güzeldi neredeyse müze gibi bir köşk yaptırıyordu... Adı bile orijinal, sırçalı köşk.

Hasibe nine ve annem tekrar gittiler cinci hocaya, cinci hocanın ne diyeceğini onlardan çok ben merak ediyordum doğrusu, akşamüzeri babam işten dönmeden boynun devrilsin emi hacı diyerek geldiler bahçeye... Hasibe ninenin benzi beti atmış, o nurlu yüzü kararmış ayakta zor yürür halde girdi evine anneme baktım sus işareti yaptı işaret parmağı ile... Meğerse genç sarışın bir kadın varmış hacının hayatında. Hem de kadın bir yabancıymış, o kadarını bilemem bana yalan söyletmen demiş cinci hoca, Rus da olabilmış almanda... Ama Fransız olmadığı kesinmiş...

Olacak iş değildi... Rus ya da Alman ama kesin Fransız değil... Cinci hoca işi biliyor tezgâhtarlığı mükemmel. Ulan pasaportuna mı baktın mübarek, kesin Fransız değilmiş.

Hasibe nine ve annem uzun uzun düşündüler taşındılar bu Fransız olmayan kızı bulmak için, boşa döktüler olmadı doluya döktüler almadı sonunda kabak benim başımda patladı.

Beni hafiye tuttular gizli gizli salim amca ile o yaşlı adamı takip edecektim onların fotoğraflarını çekecektim, ya da bir otel falan bir yere giderlerse hemen haber verip baskın yaptıracaktım. Baskın, hani o kesin Fransız olmayan kadın var ya işte o mesele.

Gerçi başkalarının aybını açmayı, hele hele biri hakkında müzevirlik yapmayı hiç sevmem, hafta başkalarının aybını örtmekte gece gibi ol Mevlana öğüdünü de daha geçen gün okudum ama bu iş başka, bu işin ucunda para var. Para delikanlıyı bozar derler ya bizi de bozdu anlayacağınız.

Bir masraf çıkardım onlara, ilk önce tele bir objektif alacaktım, sonra 36 lık negatif filmler, yıkatması basması falan peşinden gidecek motoruma benzin parası lastiğin yıpranması ne varsa yazdım döktüm ortaya, topladım çıkardım bitirdim işi.

Hasibe nine hesabı kabarıp görünce uzun süre düşündü, taşındı annem yüzüme baktı biraz ikram olmaz mı diye hiç imkânı yok dedim. Öyle ya cinci hocaya o kadar bayıldıklarına göre bana da ödesin diye geçti içimden, Hasibe nine eski bir kirlî çıktı, bense zavallı bir öğrenci...

Sonun da evet dedi Hasibe nine, gerçi cinci hocaya sonsuz güveniyormuş ama salim amcanın kendisini aldattığı bu kadını da kesin görmek ona bir çift laf etmek istiyormuş. Uzun bir süre bu bir çift laf ne ola diye düşündüm durdum. Sonunda aldım Hasibe ninenin ağzındaki baklayı...

Allah'tan kork diyecekmiş kadına, Allah'tan kork.

Yahu Hasibe nine dedim o kadın yabancı, rus ya da almanmış Allah'tan kork demen onu pek bağlamaz ki dedimse de.

Hasibe nine tuhaf tuhaf yüzüme baktı, sonra sordu

Neden onların Allah'ı yokmu diye.

Var dedim var ama onlar için bu tür işler pek önemli değil ki.

Baktı baktı olsun, Allahları varya bende söylerim, bakarsın Allah kalbine bir ilham verir demesin mi?

Ah Hasibe nine ah dedim içimden... Salim amcanın böyle bir şey yapabileceğini nasıl düşünürsün, soytarı bir cinci hocanın ağzıyla adamcağızı nasıl karalarsın.

Ama işin o tarafını ne düşünecek ne de üzülecek zamanım vardı... Benim görevim salim amca'yı ve o hacı arkadaşını adım adım takip etmektir.

Zaman zaman gözden kaçırırsam da uzun süre takip ettim onları... Birkaç sefer hastaneye girip çıktılar, bir sefer harabe bir yere gittiler sonra bir genç kadın ve iki çocukla çıktılar sokağa, kadın yirmi beşinde vardı ya da yoktu çocuklar küçüktü bol bol resimlerini çektim sonra arabaya binip gittiler... Ben kala kaldım oracıkta cinci hocanın dediği kadın bu olmasın diye geçti içimden, ama hoca kesin konuşmuştu alman ya da Rus ama kesin Fransız değil. Hacı arkadaşının bir yakını olmalı diye düşündüm sonunda... Yoksa o çocuklar salim amcanın çocuklarıydı...

İnsanoğlu bir tuhaf yaratık, baktığı her şeyde ancak görmek istediğini görüyor. Mevlana hazretleri demiş ya "kişi baktığı şeyde kendi yansımasını görür, iyi bakarsa iyi görür kötü

bakarsa kötü görür" diye. Benimkide öyle sanırım, salim amca nere gittiye kimle merhaba ettiyse hep izlemeye ve hepsinde bir olumsuzluk aramaya çalıştım, uzun süre izledim onları ama bir türlü Fransız olmayan o sarışın kadınla yan yana resmini çekemedim salim amcanın...

Ha bu ara Okulu bir süre asmak zorunda kaldım tabi, ama Hasibe nine yinede benim hacı'yı iyi takip ettiğimden kuşkulaniyordu...

Salim amcayla daha yakın ilişki kurmak geldi aklıma, akşam oturmasına gittim, Hasibe ninenin gözü hep hacının üzerindeydi, ama salim amca hiç açık vermiyordu

Birçoklarını annemden dinlediğim şeyleri ondan da dinledim o akşam, uzun süre köşk için aldıklarını anlattı... İyi etmiş miyim diye soruyordu bana, bende kefenin cebi yok salim amca istediğin her şeyi almak senin hakkındır diye tasdik ediyordum onu.

Sonra bir anda telefon çaldı, salim amca Hasibe ninenin telefona cevap vermesini bekledi ama Hasibe nine hiç oralı olmadan kahvelerimizi sehpanın üzerine bırakıp içeri gitti...

Telefonla arayan Hasan'dı, oğullarının en yaramaz en belalı olanı, Hasan ne iş yapırsa dikiş tutturamamış biriydi, birçok paralar batırmıştı ve salim amcanın tekne kazıntısı değdi en küçük oğlu. Salim amca'yı döverek hastanelik eden oğlu. Salim amca sakın ve alttan alarak konuşurken sonunda birden parladı...

Harcıyorsam kendi paramı harcıyorum sen karışamazsın diye... Karşıdan ne denildi bilmem sonra babamın bıraktığı malları değil kendi paramla aldığım malları sattım ben, buna da kimse karışamaz. Sende karışamazsın... Karışırın karışamazsın diye uzun süre bağırıştılar, sonunda salim amca öfkeyle kapattı telefonu... Uzun süre telefonun başında öylece kaldı... Hasibe nine kapıda ona bakıyordu ve ben kahvemi bitirmiştım... Yavaşça yerimden kalktım hoşça kal salim amca hayırlı geceler diyerek kırdım kirşi... o sanki duymamış gibi öylece telefonun başında donup kalmıştı...

Ertesi gün gördüklerim tamamen kafamı karıştırmıştı, salim amca o genç kadınla yine buluştular, yanında yine o çocuklar vardı, bir mağazaya girdiler tam iki saate yakın kaldıktan sonra kucakları dolu paketlerle çıktılar mağazadan...

Kadın gerçekten güzeldi ve salim amcanın kızı yaşındaydı, gerçi ilişkileri pek karı koca ilişkisine benzemiyordu ama insan tanımadığı birisi içinde o kadar alışveriş yapmazdı. Bol resim çektim, sonra nerden geldiyse geldi o meşhur hacıda geldi yanlarına ve hep birlikte

Hacının taka arabasına binip gittiler...

Son bahar gelmişti, ağaçların son yaprakları son güçleriyle tutunmaya çalışırken dallara çöpçüler yere düşenleri süpürgeleri ile toparlayıp yığıyorlardı parktaki çöp bidonlarının önüne... Ve ben elimde fotoğraf makinesi o sarışın kadını düşünüyordum, alman ya da Rus olan ama kesin Fransız olmayan o sarışın kadını...

O gece saat dokuz sularında bir taksi durdu salim amcanın evinin önünde, gelen belalı oğlu Hasandı ve eve girer girmez sesler yükseldi birden. Annem ve babama bir gidin dedim babam karışma hanım diye göndermedi anamı... İki saat sonra falan bir ambulans geldi sokağımıza, ondan bir saat sonrada polisler geldi ama Hasan çoktan toz olmuştu, aradılar taradılar ama bulamadılar... Meğerse komalık oluncaya kadar dövmüş babasını...

Tam yirmi gün sonra ifade verebildi salim amca, kendisini dövenin kim olduğunu

bilmiyorum demişti ifadesinde, nedense ele vermemişti oğlunu... Neden böyle yaptın dedim, neden böyle yaptığımı ancak sende baba olduğun zaman anlarsın dedi o meşhur gülümsemesiyle...

Sonra uzunca baktı yüzüme, bu dünya yanan bir konak gibidir evlat diye devam etti, insanın evi yanarsa ne yapar, ilk önce çoluğunu çocuğunu kurtarır sonrada kıymetli eşyalarını değerli diye sordu bana, ben daha cevap vermeden devam etti, kıymetli eşyalarımı kurtardım Allaha şükür ama çocukları kurtaramadım dedi ağlayarak... Hiçbir şey anlamamıştım, ne demek istediğini de sormadım, yarasını deşmek istemedim içimden gelmedi nedense... Sora döndü tam gidiyordu ki, birden tekrar geri döndü, dünya gerçekten yanan bir konak gibi evlat, bu yangını söndürmeye gücümüz yetmediğine göre yapılacak en akıllıca şey konakta bulunan kıymetli eşyaları kurtarmak öyle değerli diye sordu bana...

Doğrusu ne demek istediğini pek anlamamıştım, tüm savrukluğunu aklar bir hava sezmiştim sesinin tonunda ve en doğrusunu yapıyorsun salim amca, kefenin cebi yok para senin son kuruşuna kadar haralayabilirsin dedim. S

Siyam efendi türbesi

O yine tebessüm ederek kefenin cebi var demesin mi, daha doğrusu varmış bende yeni öğrendim hadi hoşça kal deyip devam etti yoluna, bahçe kapısından içeri giresiye kadar arkasından baktım... Dönüp kefenin cebinin nasıl olduğunu açıklaması için bekledim ama dönmedi...

Ertesi sabah bir telaşla uyandırdı annem, bir sala duyuluyordu caminin hoparlöründen daha sala bitmeden öğrendim acı haberi, salim amca gece namazına kalktığına secdeye bir kapanmış ve bir daha kalkmamış...

Kızları oğlanları hepsi toparlandılar yine, bir sürü de yabancı vardı salim amcanın arkasından ağlayan, oğulları kızları ağlamıyordu ama onlar sanki öz babalarını kaybetmişçesine ağlıyorlardı... Dikkatlice bakınca ağlayanlardan bir kaçının daha önce salim amcanın girip çıktığı ve evlerdeki gördüğüm ve resmini çektiğim insanlardı... Evet, evet bu genç kadın ve çocuklar onlardı...

Salim amcanın cesedi yıkanırken salim amca ile yaptığım son konuşma geldi gözümün önüne... Sözleri çınladı kulağımda kefenin cebi var evlat deyişi, gülüşü dünyayı alevler içinde yanan bir konağa benzetmesi... Hani salim amca dedim, hani kefenin cebi vardı, neyi götüreceksin şimdi, sırcalı köşkü bile göremeden çekip gidiyorsun aldığın o halılar koltuklar perdeler, bahçede ağaçlar yüzme havuzu ne o çok sevdiğin çiçekler hepsini bırakıyorsun işte diye geçti içimden.

O kadar dalmışım ki omzuma dokunan bir elle ürperti ile döndüm geriye. Dokunan salim amcanın hacı arkadaşıydı, sanki içimden geçenleri okumuşçasına evet evlat dedi evet kefenin cebi var ve akıllı insanlar ölmeden önce neleri var neleri yoksa hepsini o ceplerine koyup götürürler demesin mi... dona kalmıştım, kendime geldiğimde hacı amcanın kalabalık arsında salim amcanın cesedinin yıkandığı yere doğru gittiğini gördüm...

Cenaze defnedildi ve akşam salim amcanın evine toplanmıştı herkes. Hiç tanımadığımız bir adam geldi eve. Adam avukatmış, Salim amcanın yaramaz oğlu beklide ölümüne sebep olan oğlunu sordu. Benim dedi Hasan ayağa kalkarak ve avukat elindeki zarfı uzattı ona, bu babanızın size vasiyeti dostum okuduktan sonra görüşebiliriz, adresim zarfın içinde deyip başınız sağ olsun Allah cennette kavuştursun diyerek

dönüp giderken salim amcanın en büyük oğlu seslendi birden, babamızın bankadaki paralarını nasıl çekebiliriz diye. Avukat geri döndü, babanızın bankada parası olduğunu sanmıyorum vardı ama hepsini harcadı malum şu köşk meselesi diye bitirdi sözünü.

Peki, köşk nerede diye sordu Halil abi... Avukat durdu düşündü valla köşk nerede bende bilmiyorum, o konuda bana hiçbir şey söylemedi diye cevap verdi avukat sonra çıkıp gitti...

Zarfta yazıyordur dediler ve yırtarak açtılar zarfı. Salim amca Hasan için bir vasiyet bırakmıştı, eğer içkiyi ve kumarı bırakır da tövbe ederse yeni bir iş kurması için bankaya adına bloke ettiği parayı alabilecekti, ama vasiyetini yerine getiremezse o para belli bir müddet sonra bir hayır kurumuna devredilecekti ve köşkün adı bile geçmiyordu...

Herkes şoklardaydı, sonra hacı bilidir dedi Hasibe nine çünkü ne yaptıysa onunla birlikte yapmıştı, köşkün yerini bilse bilse o bilirdi ama hacının da yerini yurdunu bilen yoktu, ortaya atıldım ben bilirim diyerek salim amcayı takip ederken hacıyı da takip etmiştim evini biliyordum...

Sabahı bile beklemeden arabalara bindik götürdüm onları hacı amcanın evine, zili çaldık karşımıza orta yaşlı bir adam çıktı. Hacı amcayla görüşecektik dedik, adam tuhaf tuhaf yüzümüze baktı ne hacı amcası diyerek. Ben ne kadar anlattımsa da adam yok diyordu bu evde yaşlı birisi yok ve hiç de olmadı...

Hep birlikte eve döndük, hacı amca sır olmuştı sanki o gece rüyamda salim amca'yı gördüm, sırçalı köşkün bahçesinde çiçeklere su veriyordu, çok güzel bir havuzu vardı ve ben havuzda doyaya kadar yüzmüştüm, yüzmeye bilmiyordum ama yüzmüştüm...

Meğerse o gece herkes aynı rüyayı görmüş. Salim amca akıl almaz bir köşkün bahçesinde çiçek sularken, oğulları kızları hepsi ama Hasibe ninenin ki biraz farklı, onunla uzun uzun konuşmuş salim amca sırçalı köşkü ben oraya değil buraya yaptırdım hacı, bütün kazancımı buraya taşıdım, orada rezil olma, çabuk gel de köşkün sefasını birlikte sürelim demiş ona. Hasibe nine ağlayarak anlattı rüyasını köşkü gezdirmiş salim amca aldığımız perdeler, avizeler hatta koltuk takımları, halılar hepsi aynı diyordu... Herkes ağlıyordu Hasan bile ağlıyordu babam ben ne yaptım babam diyerek...

Sonra çektiğim fotoğrafları tap ettirmem için para verdi Hasibe nine, atladım motora tab ettirdim ne kadar resim çektiysem tam 16 kaset

bir çanta dolusu fotoğraf ama işin garip tarafı bir karede bile salim amcanın hacı arkadaşı görülmüyor... Ne kendisi ne de o taka arabası...

Birçok yorumlar yapıldı hacı amca için, büyük zatlardan birisi olmalı dediler, salim amca'yı uyandıran hayır işlerine yönlendiren büyük bir zat, hatta Hızır aleyhisselam diyenler bile oldu...

Şimdi 35 yaşındayım ve salim amcanın o yaramaz oğlu Hasanla birlikte hacı salim vakfı diye bir vakıf kurduk. Bir nevi aracılık yapıyoruz hali vakti iyi olanların yaptığı bağışı iyi olmayanlara, evsizlere, işsizlere, aşızlara ulaştırarak o beyaz kefenin olmayan cebine bir şeyler koymaya çalışıyoruz ve her Perşembe akşamı birlikte salim amcanın mezarına gidiyoruz, Hasan abi her seferinde ağlıyor baba hakkını helal et baba hakkını helal et... Baba beni bağışla diyerek...

Kaynar pınar 2007 / Çetmi

Kaynar mınar

13. ÇETMİLİLER GÜNÜ

Türkiye'nin değişik şehirlerinde yaşayan hemşerilerimiz bu yılda Çetmi'ye akın ettiler. Geleceği kurmak, geçmişi yâd etmek için. Vakıf çalışmalarına katkıda bulunmak ve iyilik güzellik adına bir şeyler yapmak için. Bursa'dan geldiler, İzmir, Antalya, Karaman, İstanbul, Ankara, Konya... Memleketin her yerinden toplandı slada Çetmililer... Hatta yurtdışından gelenler de oldu.

Çetmiye dönüş herhalde bir Çetmilinin yaşadığı en güzel anlardan biridir hayatında. Çünkü orada anne, baba, sevdiklerimiz, eşimiz dostumuz arkadaşlarımız vardır. Orada içtiğimiz suların kulaklarımızda yankılanan şırlıtısı, dağların esintisi, çiçeklerin güzelliği ve hayatın bütün renkleri vardır. Geçmişimiz vardır, geleceğimiz vardır.

19 Ağustos 2007, Çetmililerin 13. sevgi Dostluk ve hoşgörü günü olarak yeniden yeni bir heyecanla yaşandı. Her yıl mutad olduğu üzere bir gün önceden ikindi namazını müteakip mezarlık ziyareti yapıldı. Okunan Kur'an-ı Kerim ve yapılan dualar tüm vefat eden hemşerilerimizin ruhlarına bağışlandı.

Pazar günü saat 09 ile 14 arası sünnet merasimi gerçekleştirildi. Daha sonra 1113 arası sila yemeği yendi. Her yıl olduğu gibi bu yılda vakıf yararına düzenlenen kermesin açılışı yapıldı. Kermes bütün Çetmililerin büyük alaka ile takip ettiği güzel bir etkinlikti. Kermeste görev alan hemşerilerimiz canla başla gecesini gündüzüne katarak çalıştı. Sila yemeğini müteakip mehteran yürüyüşü başladı.. Uçurum Harmandan öde belenine kadar mehterle gidildi. Oradan arık yola hareket edildi. Arık yolda asfaltlanan yayla yollarının açılış merasimi yapıldı. Açılışa civar kasabalardan gelen belediye başkanları da katıldı. Sayın belediye başkanımız Osman Arı kısa bir konuşma yaparak beraberinde bulunan heyetle açılışı gerçekleştirdi. Açılış gerçekleştirildikten sonra köye gelen mehteran öde beleni mevkiinden çingire kadar marşlar eşliğinde muhteşem bir yürüyüş yaparak merasimini tamamladı ve uğurlandı. Yürüyüşe halkımızda iştirak etti.

Akşam saat sekizde protokol konuşmaları yapıldı. Sırasıyla Sayın Belediye Başkanımız Osman Arı ve vakıf başkanımız Sayın Mehmet Balcı halka hitap ettiler. Daha sonra değerli büyüğümüz Mehmet Özel güzide bir konuşma yaptılar. Her zamanki gibi değerli şairimiz Niğmetullah Uçar şiirleri ile Çetmiliye tercüman oldu. Hüseyin Arı o yanık sesi ile türkü söyleyerek geçmiş büyüklerimizi yâd etti...

Protokol konuşmalarından sonra Kültür ve Turizm Bakanlığı solist sanatçıları Türk Halk Müziği Konseri verdiler. Sanatçı Nahide Tokgöz ve Cengizhan Akar birbirinden güzel türkülerle dinleyicileri coşturdular.

Gecenin sürprizi düzenlenen havai fişek gösterileriydi elbet. Dağlar arasında yankılanan havai fişek sarıyarı adeta aydınlatıyor ve sanki geleceği aydınlatır gibi oluyordu.

NOTLAR

Bursa da ikamet eden ve vakfımızda başkan yardımcısı olarak hizmet veren değerli hemşerimiz Mahmut Uçar, gecenin baştan sona sunuculuğunu yaptı. Gösterdiği performans ile bu hususta ta ne kadar yetenekli bir girişimci olduğunu ispatladı.

-Gecenin bir diğer sürprizi yapılan açık artırmalarla vakfa gelir elde etme yolunda yeni bir çığır açılmasıydı. Öncelikle Bursa'da yaşayan hemşerilerimizin her zamanki gibi bu hususta bayrağı en önde taşımaları dikkati çekti. Onlar Vakıf yararına satılması için bir bilgisayar almışlardı. Bursa'da yaşayan hemşerilerimizin vakfımız için aldığı bilgisayar açık artırmaya çıkarıldı.

Açık artırmayı 3.750 YTL. ile Alanyalı işadami Abdullah Ünal kazandı. Açık artırmaya Bursa'dan gelen hemşerilerimizi temsilen Memiş Uslan, Taşkentli Dikiciler ve Abdullah bey katıldı. Bir hayli çekişmeli geçen müzayede Abdullah Bey'in kazanımı ile neticelendi. Ama Abdullah Bey Sayın Mehmet Özel tarafından kendisine takdim edilen bilgisayarı belediyemize bağışlayarak büyük bir jest yaparak halkımızın ve davetli misafirlerin takdirini kazandı.

Açık artırmada ikinci raunt açılmıştı. O, değerli hemşerimiz Hüseyin Gökgün'ün eşi tarafından aylarca el emeği göz nuru dökülerek işlenmiş bir şanlı Türk Bayrağıydı. Bu bayrak yardımları ve faaliyetleri ile Çetmililerin gönlünde bayraklaşan sayın hemşerimiz Mehmet Ünal'a gitti. Bayrağı 2700 YTL. ye Mehmet Ünal aldı.

Burada bayrağı yapan Hüseyin Gökgün'ün ailesi ile ona sahip çıkan Sayın Mehmet Ünal'a, Çetmililer ve vakfımız adına teşekkür ederiz.

-Yapılan bütün çalışmalarda belediyemiz personeli gecesini gündüzüne katarak hizmet vermiştir. Sayın Belediye Başkanının şahsında tüm belediye çalışanlarını bu üstün gayretlerinden dolayı tebrik ediyor teşekkür ediyoruz.

-Kermese emeği geçenleri, orada çalışanları bilhassa Hüseyin Arı ve diğer kardeşlerimizi de ayrıca tebrik ederiz.

-Ne zaman bir faaliyet olsa orada hazır olan değerli büyüklerimizi, özellikle Bursa'da yaşayan hemşerilerimizi şükran ve minnetle anıyoruz. Bursalı hemşerilerimizin çalışmaları ile ilgili detaylı bilgileri Sayın Mahmut Uçar'ın kaleminden okumanızı dileriz.

-Netice

Yapılan faaliyetler konusunda zaman zaman farklı tepkiler, eleştiri ve öneriler almaktayız. Elbette her öneriye açığız. Ancak uygulama aşamasında yaşanan zorlukları sizlerin de takdir edeceğinize inanıyoruz.

Yapılması gerekenler hakkında söz söyleyen kardeşlerimizin çalışmalarda bizzat rol almasını bekleriz.

DEDECİĞİM

Yıkılırsın sen hiç koca çınar
Kök salmışsın toprağa
Bıraktığın anıların var
Hatıralar hatıralar

Sanma ki unutulursun hatip hocanın cemal
Sende aldın rabbinden bir nuru cemal
Verdin canı cananı emanetini hakka
Köyümün insanları toplandılar bir safta

Sen hep derdin dedeciğim kul olun yeter hakka
Uğurladık seni son yolculuğuna
Ne ezeliydik nede ebediyiz
Herkes kavuşacak bir gün hakka

Şimdi sözlerin var aklımda
Değer biçilmez her biri bir nasihat bir anı bir hatıra
Hasretin sel yokluğun acı kasketin asılmış duvara
Hoşcaka dedeciğim cennet mekanın ola

20/10/2007 Tarihinde vefat eden Dedem Cemal
Yazıcıya hitaben yazılmıştır

Ahmet YAZICI

Ahmetyazici07@hotmail.com

ahmetyazici@yetkincam.com

Tel: 0 543 501 67 62

BURSA'DA YAŞAYAN ÇETMİLİLER

Mahmut Uçar

Gurbet ellerde mekân tutmuş bütün hemşerilerimiz ülkemizin ayrı ayrı şehirlerinde ikamet etmekte, farklı sahalarda iş tutmakta ve gelir elde ederek çocuklarına bakmakta. Çetmililerin yoğun

olarak yaşadıkları yerler herkesin bildiği gibi başta Antalya, Konya, İzmir, Bursa, Karaman olmak üzere İstanbul, Ankara, Alanya da da bulunmaktadır. Tabi azımsanmayacak bir Çetmili gurup ta yurtdışında özellikle Fransa'da bulunmakta. Her yarda olduğu gibi Bursa'da yaşayan Çetmililer diğer yöre insanlarına dahi örnek olabilecek faaliyetler düzenlemekte güzel, hatta imrenilecek işler yapmakta. Tabi bu faaliyetler zincirinin halkalarını perçinleyen şeylerden en önemlisi vakfımızın olması, dergimizin kesintisiz yayını, birde Çetmi insanının birlik beraberlik ruhu, ahlak anlayışı, iman inanç güzelliği...

Bursa'da bulunan Çetmililerin birbirleriyle diyalog içinde bulunması kadar güzel bir şey olamaz. Her ayın son pazartesi günü Bursa'daki hemşerilerimiz Ufuk Halı Saha tesislerinde toplantı yapar. Bu toplantıların amacı birlik ve beraberliğimizi pekiştirmek, ayrıca hemşerilerimizin yaşadığı muhtemel sorunlara çözüm bulmak. Yapılacak faaliyetler hususunda görüş alış verişinde bulunmak. Yeni fikir ve önerilerle her zaman daha iyi ve güzel olanı yapmak, daha da verimli çalışmak. Kısaca Çetmi'ye, Çetmili'ye ve vakfımıza hizmet etmek. Dayanışma ruhunu her zaman diri tutarak zorluklara karşı birlikte mücadele etmek...

Değerli hemşerimiz Baki Uslan'a ait aynı yerde, Ramazan ve Kurban Bayramları için bayramlaşma günü düzenleniyor. Bu tür bayramlaşmalara Bursa'da bulunan Balcılar,

Ermenek, hatta Bozkır yöresinden katılan hemşerilerimizde oluyor. Bu tür toplantılara iştirak eden bütün hemşerilerimize buradan teşekkür ederiz.

Daha önceki yıllarda bu tür faaliyetler için maddi katkıda bulunan hemşerilerimizin sayısı çok azken bugün bu sayı hızla artmaktadır. Tabi bu durum Bursa'da yaşayan hemşerilerimizin ekonomik durumlarının iyileşmesi ve ileriye gitmesiyle de alakalıdır. Bundan sonra da bütün hemşerilerimizin bu tür faaliyetler için daha fazla gayret gösterip katkıda bulunacağına inanıyoruz.

Son Çetmililer günü için alınan bilgisayarın açık artırmada ulaşılmış olduğu değer ile Vakfımıza önemli bir katkıda daha bulunmanın gururunu yaşadık Bursa'da yaşayan Çetmililer olarak. Bu vesile ile Bursa'da yaşayan tüm hemşerilerimize vakfımız ve Çetmililer adına teşekkür ediyoruz.

Bu arada bizlere mekânını açan değerli kardeşimiz Baki Uslan'a, yine bu tür organizasyonlarda bizlere önderlik eden Sayın Abdurahman Önder ağabeyimize de teşekkür ederiz. Yapılan son Çetmililer gününde törene el işi göz nuru işlenmiş Türk Bayrağı hediye ederek onun satışından vakfımıza büyük gelir elde edilmesine vesile olan, sevgili çocuklarımıza tişörtler armağan eden Hüseyin Gökgün'ün hizmetleri takdire şayandı. Kendisine ve ailesine teşekkür ederiz.

Bursa'daki faaliyetlerde sevgili gençlerimizin büyüklerine hizmet etmek hususunda birbirleriyle yarışması ayrı bir güzellik. Bu gençlerin daha ilerde vakfımız ve Çetmililer için canla başla çalışacaklarına inanıyor, onlara güveniyor ve onlarla gurur duyuyoruz.

Bu arada bütün hemşerilerimin bu günlerde idrak ettiğimiz Kurban Bayramını kutlar, bütün İslam âlemi için hayırlara vesile olmasını Yüce Allah'tan temenni ederim.

KÖYÜMÜN İNSANLARI

Kerim Bozdağ

Ramazan Bayramı vesilesiyle Konya'ya gitmiştim. Bayramı ilk defa evimden uzak ve yalnız geçirecektim. Ama orada köylülerim vardı. Her birisi kapısını sonuna kadar açacak misafirperver insanlardı. Beni tanıyanlar bu satırları okudukları zaman bize neden gelmedin yollu sitem edeceklerdir bundan eminim. Ama ne çare ki üç gün kaldığım Konya'da yalnız üç evi ziyaret edebildim.

İlk gün Gara Musanın Ali Karadeniz'gile gittim. Ali dayı, işini sağlam yapan, eğriye eğri, doğruya doğru diyen ve asla eğilip bükülmeyen bir Çetmili. Her Çetmili gibi sohbeti dinlenir ekmeği yenir suyu içilir...

Yılların tecrübesi ile anlatmaya başladı.

"Yeğen bak hele sana bir şey anlatacağım" dedi. Etrafında bulunan bizler onu dinlemeye başladık.

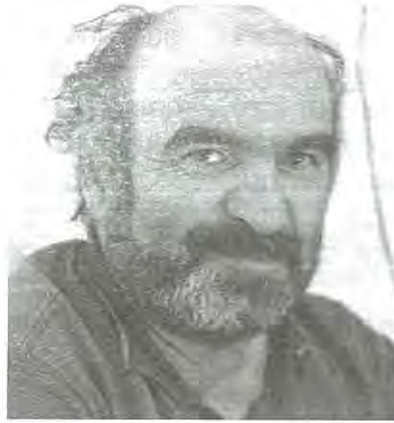
"Bir gün evinin yanında İmam rahmetliyi yere çömelmiş bir vaziyette gördüm. Elinde bir çöp toprağı ileri geri karıştırıp duruyor. Karşısında da oğlu Hasan var.

Emmi ne yapıyorsun?

"Ne yapayın yeğenim. Bak" dedi, oğlu Hasan'ı işaret ederek, "Bu benim oğlum. Benden olan bu. Bundan olandan ne medet umarsın?"

Ali Karadeniz geçmişe yönelik çok şeyler anlattı... Hal hatır sordu. Kısa süre önce ameliyat olmuş ve epeyi yıpranmıştı. Onun oğlu Ali Karadeniz, genç yaşında işinin ehli bir usta olarak karşımıza çıkıyor. O bir fayans ustası. Ama

ne usta... Mükemmel işçiliği ile sahasında adeta bir otorite. Önemli büyük işlerde onun imzasını görmek mümkün. Başarılarının devamını diliyoruz. İşte ben onun evinde misafir oldum. Bayramın ikinci günüydü. İki genç ziyaretine gelmişti. Selamlaştık. Onların kim olduklarını sordum birisi Muhtar Hasan'ın oğlu ve diğeri de Ali Bircan'ın oğluymuş. Kendilerine belli etmedim ama cep telefonlarında yüklü ilahiler beni ziyadesiyle memnun etti. İkimden işte bu dedim. Benim

köyümün gençleri...

Bu arada kendilerini ziyaret etmek için Nurettin Özel'i aradım. Meram Eski yolda, Meram sanayinin orada oturuyorlarmış. Oraya hareket ettik. Nurettin ağbi her zamanki gibi mütevazı haliyle karşıladı bizi. Evine buyur etti. Oturduk bayramlaştık. Ben Ali Karadeniz'in anlattıklarından bahisle İmam rahmetlinin sözlerini naklederken birden kapı çaldı... Birkaç genç geldi. Bayram ziyareti için gelmişler. Nurettin ağbi, "İmam

rahmetlinin torunları bunlar işte" dedi. Netice onlarla da tanıştık. Ve orada anladım ki İmam rahmetlinin kaygıları yersizmiş. Onun torunları ve onların çocukları ve tüm Çetmililer geleceğin aydınlık insanları olacak, olmuşlar...

Zamanında her Çetmilide büyük emeği ve hakkı olan İmam Rahmetli Ahmet Bayram bayramlara layık torunları ile cenneti ala'da da buluşur inşallah...

Nurettin ağbiden daha önceki sayılarımızdan birinde bahsetmiştik. Onun fikir ve düşünceleri bugün yazdığı senaryolar ve çevirdiği filmlerle hayat buluyor. Ama onda bundanda öte daha başka şeyler de var. Bunlar onun arşivinde gün yüzüne çıkmayı bekliyorlar. Kimi hikâyeleri hakikatleri haykırırken, kimileri çocukların dünyasına girip onları eğitiyor. Karıncalar ile ilgili bir çocuk kitabı hazır. Sırçalı Köşk hikâyesi hazır, Başkanın Adamları Hikâyesi harika...İşte bu Nurettin Ağbi ile Meram'da tanıdık bir simayı ziyarete gittik. Orada o zattan mazi ve hal ile ilgili pek bilinmeyen gerçekleri dinledik. Nurettin ağbi sürekli notlar aldı. Akşam vakti yola revan olduk. Eve döneceğiz. Otobüs bir türlü gelmek bilmiyor. Bizde yürüdük yürüdük... Derken muhteşem bir manzara ile karşılaştık. Muhteşem dediğim şey hakikaten öyleydi. Devasa bir villa...

Dış bahçe duvarından iç mekân duvarlarına kadar her şey o kadar büyük bir itina ile yapılmış, öylesine ışıklandırılmış ki adeta insanın gözü kamaşıyordu. "Buranın dışı böyleyse içi nasıldır Allah bilir" diyerek birinci bombayı patlattı Nurettin ağbi. Tabi ben onun yanında ikinci bombanın geleceğinden habersiz ilerlerken, hemen gözümüze villanın bitişiğindeki cami çarptı. Villa ne kadar göz kamaştırıcı ve büyükse, cami o kadar sade ve mütevaziydi. Zaten ilk bakışta camiyi değil de villayı fark etmemiz bundandı herhalde. Ben bunları düşünürken "Bunlardan birisi Allah'ın evi,

Musa Karadeniz

diğeri kul'un evi" diyerek ikinci bombasını patlatıverdi Nurettin ağbi. Eminim bu yazıyı okuyan sizlere kadar gelmiştir o bombanın sesi...

Neyse biz onunla seyahatimize devam ettik. Kalp krizi geçiren ve ameliyat olan bir tanıdığının ziyarete gittik. İmam rahmetlinin torunları da vardı. Adama; "Bir daha böyle şakalar yapma ha!" dedi. "Nurettin ağbi böyle şakalardan hoşlanmaz" dedim kendimce. Adam ölümünden dönmüş. Acaba öyle mi? Hasta-sağ olalım veya genç-ihtiyar her ne olursak olalım ölümünden dönüş mümkün mü? Bu yolculuğun sonu şu ya da bu şekilde kabir kapısına

varacak değil mi?

Nurettin ağbi Meram sanayine film çekimi yapacağı bir ofis kurmuş. Oğlu Hüseyin ile çalışıyor. Diğer oğlu Ali yakınlarında bir yerde oturuyor. Onunla da tanıştık. Sigortalılık meselesi ile ilgili fikirleri münasebetiyle hafifçe tartıştık. Ama tabi ki Ali haklıydı. İnsanların geleceğini güvence altına alması gerektiğinden, bunun için sigorta ve emeklilik maaşından bahsetmiştik de... Tabi sonra? Ondan sonra, daha sonra ne olacak?

Hayatı "yaşamak ile ölmek arası" bir berzahta sınırlandıran anlayışların akıbeti, her zaman ve her yerde hüsrandan başka bir şey değildir. Ölüm yokluk demek değildir, bilakis hakiki varlığa açılan bir penceredir. O pencereden kanat çırparak ayrılanlar kervanına bir gün bizlerde katılacağız. Bundan sonra nereye konacağımız önemli... Saraylara mı zindanlara mı? İnsanlar tercihlerini herhalde bu dünyada yaparlar. Ama Nurettin Ağbinin kahramanına yaptırdığı Sırçalı Köşk bir başkadır. İşte o köşke herkes Nurettin Özel'in davetlisi. Duyduk duymadık demeyin...

Zaman ne çabuk ilerliyor vakit nasıl geçiyor. Konya'dan mecburen ayrıldık. Malum Antalya'dayız ya. Gelen bir telefon konuşması ile bir düğüne davet edildim. Yusuf Güven iki oğlunu, Zeki Oğuz'un iki kızı ile evlendiriyormuş oraya davet etti. Bizde yola revan olup Sütçüler'mevkiindeki düğün yerine vardık.

Düğünün haberlerini dergimiz sayfelerinde okuyacaksınız. Onun için bu

Ali Karadeniz

konuya değinmeyeceğim. Yalnız şu her gördüğümde başımın etini yiyen Mehmet Güven den bahsedeceğim. Kendileri Mustafa Güven'in oğludur. Birkaç senedir tutturdu "benimle dergide yayınlanmak için baş başayı ne zaman yapacaksın" diye. Yapalım he, hii dedimse de bir türlü muvaffak olamadık. Şimdi, olmaz, sonra. lafları ile bu günlere kadar geldik. Artık yeter be Mehmet. Haydi gayri. Mehmet bildiğiniz gibi biri değil. İyi avcıdır. Köydeki tavşanlar sanki ondan sorulur. Birde kardeşi Zeki var tabi yanında. Sonra amcaoğulları Mehmet Ali ve Âdem... Kimse duymasın ama buradan haber veriyorum bilumum av hayvanları özellikle tavşanlar bu dörtlünden uzak dursunlar... Sonları kendileri için iyi olmaz.

Mehmet konuşmasını etrafındakilere dinletmesini bilen bir üsluba sahip. Sonra nereden bulup çıkarır o lafları bilmem ama harika şeyler anlatır etrafındakilere. Yörüğün birinin Taşkent'li birisi ile arkadaşlığını ondan dinlemeğe değer doğrusu. Mübarek filozof sanki. Şimdi bunları yazdım ya bana kızacak. Ne yapalım kızsarsa kızsın. Hep ben ona kızacak değilim ya... Birazda o bana kızsın.

BELEDİYE VE YAPILANLAR

M. Salih Bozdağ

İnanılır gibi değil ama gerçek.

Yaylalara elektrik gelmiş. Hemde ta kösürelige, Musa gölüne kadar hemen hemen her yere.

Dahası yayla yolları asfaltlanmış. Tabi her yer değil ama köy ile Ermenek bağlantısını kuran yayla yolu... Arabalar, diğer iş makineleri ve insanlar gece gündüz harıl harıl çalıştı ve kısa sürede bu işler tamamlandı.

Daha ne oldu?

Yahu daha ne olsun?

Elektrik ve yol kalkınmanın, başarmanın, medeniyetin hatta insanca yaşamının alt yapısını sağlayan iki önemli unsur; Ulaşım ve enerji. Enerjinin kazandıracağı artı değerleri ilerde hep beraber göreceğiz ve yaşayacağız. Tabi buz bunun ilk numunesine şahit olmanın bahtıyarlığını yerinde yaşadık. Sizde anlatalım. Kaynar pınarda değerli büyüğümüz Sayın Nurettin Özelle karşılaştık. Elinde bir bilgisayar vardı ve yeni yapılan binadaki elektrikle şarj ederek çalışıyor, çekeceği filmlerin senaryolarını yazıyordu...

Kaynar pınar dedik, binadan bahsettik. O bina da Çetmililere yeni bir hizmet alanı. Tabi çevre düzenlemesi ile güzel bir park yapılmış oraya.

Bugün Çetmi tertemiz, geceleri pırl pırl aydınlık...

Sulanabilecek bütün alanlara hizmet götürülmeye çalışılıyor. Yollar yapılmış, havuzlar inşa edilmiş. Etraf ağaçlandırılarak yeşile büründürülmüş.

Kısaca Belediye halka hizmet etme anlayışında yepyeni mesafeler kat etmiş. Ulaşım problemleri mevcut otobüslerle çözülüyor, ambulans ve kamyon, kepçe gibi diğer araçlar halkın hizmetine amade kılınmış.

Bütün bunların ötesinde dağıtılan kömür ve gıda yardımları gibi yapılan kimi hizmetler kesintisiz devam ediyor.

Başta Belediye Başkanı olmak üzere çalışan tüm memurlar, hatta muhtarlar halkımızın hizmetinde.

Yapılan bütün çalışmalar nerede olursa

olsun bütün Çetmililerin göğsünü kabartmakta. İlerisi için daha da ümit var olmamızı sağlamakta. Bütün bunları hep beraber omuz omuza, dayanışma ile daha da ileri safhalara taşıyabiliriz. Yeni yerleşim yeri olarak planlanan seki mevkiindeki yapılaşma Çetmimize önemli katkılar sağlayacak bir gelecek vaad ediyor.

Toprağa vurulan her kazma yeni bir eser ortaya çıkarıyor. İşte bu eserler bizim geleceğimizi ve yarınlarımızı temsil edecek. Falan yerde filan kişi ev yapmış, fidan dikmiş, bahçe çıkarmış, ekin ekmiş, ot biçmiş... Kim nerede ne yaparsa yapsın ister büyük ister küçük her faaliyet Çetmimiz için katma değerdir. Bütün bunlar sonuçta bizim insanımızın kazanımlarıdır. Kazanılan bu değerlerle büyüyecek çocuklarımız, onlarla hayat bulacak çevremiz ve Çetmimize ve insanımıza.

Öyle ise ve bunu böyle kabul ediyorsak eğer... Artık bize durmak yaraşmaz değil mi. bir şeylerde biz yapalım, sen yap, o yapsın bu yapsın... Ama yaptıklarımızın değerini bilelim. İnsanımıza, çevremize, köyümüze değer verelim değer katalım. "Sizin en hayırlınız, insanlara faydalı olandır" gerçeğinden hareketle bu uğurda çalışalım... Çalışanları takdir edip sevelim sayalım. Çünkü onlar sonuçta bizim için çalışıyorlar...

Biz severiz Mevlana'yı

Belh şehrinde doğan güneş
Aydınlatır tüm dünyayı
İnsanları bildi kardeş
Biz severiz Mevlana'yı

Bir namedir aldı dosttan
Geçti hicazdan Bağdat'tan
Şerbeti içilmez tattan
Biz severiz Mevlana'yı

Kim olursan da ol demiş
Tüm insanlara seslenmiş
Hakk kapısına gel demiş
Biz severiz Mevlana'yı

Mümüne hatun anası
Bahaüddin veled babası
Horasan, Tebriz sılası
Biz severiz Mevlana'yı

Odur Kur'anın kölesi
Şefkatli sevgi kalesi
Konya da yeşil türbesi
Biz severiz Mevlana'yı

Bu mekanda çardak olsam
Su içtiği bardak olsam
Çıgnediği toprak olsam
Biz severiz Mevlana'yı

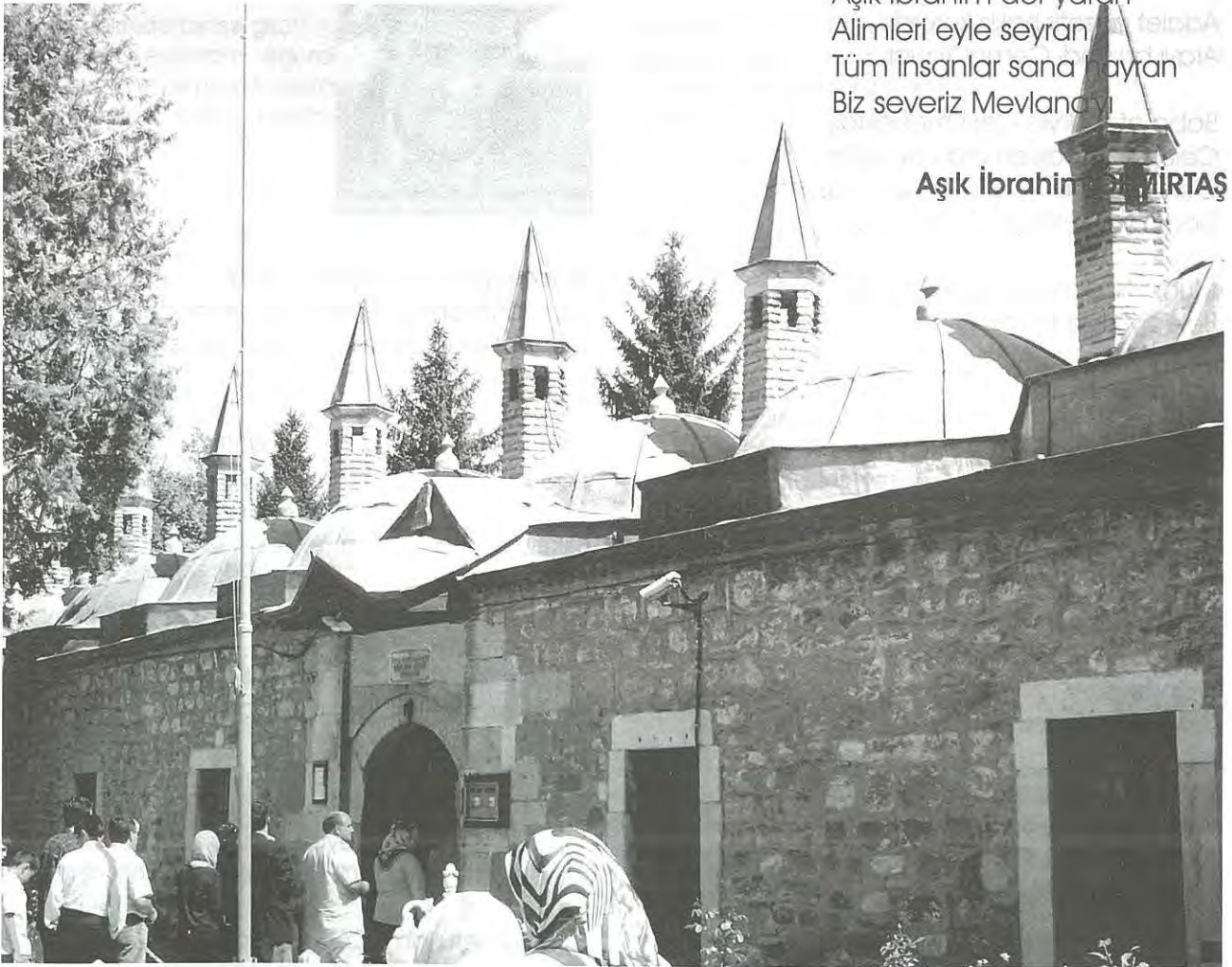
Ebubekir'dendir soyu
Kucak açar Anadolu
Karamandan geçer yolu
Biz severiz Mevlana'yı

Çiçeği balımızdadır
Meyvesi dalımızdadır
Kanı damarımızdadır
Biz severiz Mevlana'yı

Mevlana evliya tahtı
Hakk yolunda yürür bahtı
Kulları kurtarmaktı ahtı
Biz severiz Mevlana'yı

Aşık İbrahim der yaran
Alimleri eyle seyran
Tüm insanlar sana hayran
Biz severiz Mevlana'yı

Aşık İbrahim MİRİTAŞ

CEMAL YAZICI

Çetmide yaşamış ulu bir çınar
Sevip sayılandı Cemal Yazıcı
Herkeste yılların hatırası var
Değerli insandı Cemal Yazıcı

Bin dokuz yüz yirmi üç doğumludur
Hatip hocalardan Mehmet oğludur
Seksen dört senesi anı doludur
Dolu yaşanıyordu Cemal Yazıcı

Beyşehir bozkırda celeplik yaptı
Ermenek'ten alıp Çetmide sattı
Kim bilir mesleği kimlerden kaptı
Ticaret yapandı Cemal Yazıcı

Köye celep gelse onu bulurdu
Pazarlıklarda el tutuştururdu
Adalet gözetir hakkı korurdu
Arayı bulandı Cemal Yazıcı

Baba efendi'yle Cerit meslektaş
Celeplik yaparken oldu arkadaş
Gençlik yıllarında sürdü bu uğraş
Doğru yol yutandı Cemal Yazıcı

Muhtarlık dönemi azalık yapar
Belediyelikte imzalar atar
Reis vekilliği zevkini tadar
Hep adil davrandı Cemal Yazıcı

Güzel konuşurdu köylü severdi
Hatırı sayılır herkes dinlerdi
Gönüller kazanır yüzü gülerdi
Yoruldu yıprandı Cemal Yazıcı

Ağustosta gördüm onu Hadim'de
Hasta hali vardır hayallerimde
İyisin diyerek moral verdim de
Yatakta yatandı Cemal Yazıcı

Hastalık dermansız koymuştu zaten
Halini görerek üzülmüştüm ben
Gönlü yorulmuştu güçsüzdü beden
Ölümü anandı Cemal Yazıcı

Hasta diye haber alıyorduk biz
Öldüğünü duyduk kaçtı neşemiz
Onu rahmetlerle yâd etmeliyiz
Allahtan korkandı Cemal Yazıcı

Bugün Cumartesi vadesi yetmiş
Dünyaya dostlara hep veda etmiş
İstirahat için mezara gitmiş
Kararlı durandı Cemal Yazıcı

Ölünce yas tutup kara giyenler
Mezara koyunca geriye döner
Rahmetlerle anar candan sevenler
Hep ayan beyandı Cemal Yazıcı

Hakkın huzuruna uçarak gider
Dünyada ömrümü tamamladım der
Cennetlerde gezmek dolaşmak ister
Şefaata umandı Cemal Yazıcı

Bedenler mezarda kemiktir ettir
Zamanla yok olup çürüyecektir
Mahşerde hesabı ruh verecektir
Şuurlu olandı Cemal Yazıcı

İyilik yapanlar iyi anılır
İnsanlar yok olur anısı kalır
Hakkın huzuruna ameller varır
Hayır, arayandı Cemal Yazıcı

Niğmetullah yazdı bildiklerini
Ekledi dostların dediklerini
İnsanlar unutmaz sevdiklerini
Bambaşka bir candı Cemal Yazıcı

Niğmetullah UÇAR / Antalya / 20.10.2007

RADYOCU AHMET

Saatler beş buçuk sıralarıydı
Telefonda gelen haber acıydı
Arayan merhumun bacanağıydı
Dünya değiştirmiş radyocu Ahmet

Hakiki Çetmi'li Serik'ten evli
Kendi halindeydi sakindi hali
Kimseyi üzmezdi tatlıydı dili
Her şeyi bitirmiş radyocu Ahmet

Konya'da yaşanan gençlikten sonra
Antalya'ya gelir kazanır para
Evlenme işine gelince sıra
Kesin karar vermiş radyocu Ahmet

Serik Çandır olur eş memleketi
Mutlu beraberlik onun niyeti
Ailede kurar hakimiyeti
Herkese göstermiş radyocu Ahmet

Aksu antbirlikde bir işe girdi
Evde radyo teyip tamir ederdi
Sakin, elden uzak hayat sürerdi
Sever sevilirmiş radyocu Ahmet

Emekli olunca eve çekilir
Arkadaş akraba hatırı bilir
Çetmi'den tamamen uzak değildir
Hayalen gezermiş radyocu Ahmet

Bu Çetmi ağacı çok büyümüşü
Karaduman dalı ağlar örmüşü
Bu gün yükseklerden bir yaprak düştü
Ömrünü bitirmiş radyocu Ahmet

Garagiliklerden Ahmet'in oğlu
Eşinden, Serik'e uzanır kolu
Antalya'da bitti yaşamın yolu
Bu günü beklermiş radyocu Ahmet

Gece otururken kendi evinde
Bir sıkıntı olur tam yüreğinde
Kriz geldiğini hissettiğinde
Haberini vermiş radyocu Ahmet

Oda değiştirir biraz dinlenir
Kızı tesadüfen yanına gelir
İğne yaptırılın gelelim denir
Gömleği giyermiş radyocu Ahmet

Merdivenden iner şakalaşarak
Arabaya biner sağlam olarak
Nasip olamamış doktora varmak
Yollarda can vermiş radyocu Ahmet

Hastaneye varır cansızdır beden
Doktor bakar ama ne gelir elden
Dostlarına haber verilir hemen
Soğuk yere girmiş radyocu Ahmet

Konya'ya Çetmi'ye ulaşır haber
Akrabası dostu şaşkına döner
Hayatın son anı acıymış meğer
Kıymetli değermiş radyocu Ahmet

Sevenleri geldi evde toplandı
Cami avlusunda ceset yıkandı
Dualarla köye sal uğurlandı
Gitmeyi istemiş radyocu Ahmet

Vasiyeti varmış dilden oğluna
Yola çıktı işte asıl yurduna
Kavuştu toprağın kara bağrına
Çandır'ı severmiş radyocu Ahmet

Dünya hayatında son durak mezar
Onu da dünyada dostları kazar
Nur içinde yatsın mahşere kadar
Hep hayal edermiş radyocu Ahmet

Çandır'da Çetmi'li ne arar demem
Öyle düşünülmüş fikir söylemem
Verilen kararı sevmem, yeremem
Önceden bildirmiş radyocu Ahmet

Vasiyet gereği geldi yerine
Sabır diliyorum sevenlerine
O kavuştu bu gün hayallerine
Emaneti vermiş radyocu Ahmet

Ruhuna fatiha okumak için
Dostları bayramda Çandır'a gitsin
Çetmi'li yerini nereden bilsin
Mezarda beklermiş radyocu Ahmet

Mezarı başına gidemeyenler
Yerinden okuyup hediye eder
Fatiha ruhuna her yerden gider
Bizlerden istemiş radyocu Ahmet

Niğmettullah UÇAR / Antalya / 25.11.2007

KADİR BOZ

Topal Hüseyin'in Gadir diyorduk
Kendi aramızda onu anarken
Bu ani ölümü beklemiyorduk
Çetmi'ye gitmeye hazırlanırken

Çetmililer günü köye giderek
Dostlar birbiriyle görüşecekti
Şölen bitiminde geri gelerek
Hayat devam edip yürüyecekti

Otelde kazanıp ekmek parası
Çocukları ile gün geçirirdi
Hanımdan ayrıldı vardı yarısı
Derdini anlatmaz geçiştirirdi

Talihe salarak şansa vererek
Kaderinde varmış çekerti keder
Başa gelen şeye kader diyerek
Vadesi yetenler bizi terk eder

Dün otelde yine çalışıyormuş
Her zamanki gibi normal işinde
Yaşam sürecinde yol alıyormuş
Kim bilir ne vardı hayallerinde

Vade yetmiş ise kriz bahane
Azrail can alır sebepler perde
Ölüm acısıyla yasıdır hane
Mezara girecek doğduğu yerde

Kuran kursundadır evdeki kızı
Amcası veriyor acı haberi
Babasız kalmıştır gönlünde sızı
Yürek dağlıyordu inlemeleri

Akşam tıpa gider cansız bedeni
Sabah dostlarının omzundadır
Yıkanır sarılır giyer kefeni
Ötelere doğru yol almaktadır

Çetmi'ye varınca yeni bir acı
Dostlar gözyaşıyla uğurlar onu
Ölüm bir gerçektir yoktur ilacı
Çaresiz bırakır insanoğlunu

Gençliğinde yaptı farklı evlilik
Sıra dışı diye tanımlanmıştı
Belki bu yüzdendir olan eziklik
Kendini toplumdan soyutlanmıştı

İkinci evlilik gerçekleşince
Her şey güzel diye mutlu olmuştu
Zamanla ilişki yürümeyince
Anlaşamayarak sorun doğmuştu

Son zamanlarında mutsuz yaşadı
Problemlerini halledemedi
Mutlu olmak için çare aradı
Belki bunlar oldu ölüme neden

Tüm bunlar bahane vade yetmiştir
Allah rahmet etsin hoş mekânında
Üç tane yavruya veda etmiştir
İkibin yedinin ağustosunda

Onun kaderi bu sebepler şekli
Dünya imtihanı son buldu artık
Akıllarda kalan hüznü hali
Sağlığında onu anlayamadık

Niğmetullah UÇAR / Antalya 02.08.2007

AYŞE BOZ

Topal Hüseyin'in hanımı olan
Eyüplerin kızı vefat etmiştir
Ruhunu verendir canını alan
Vakit tamam olmuş vade yetmiştir

Oğlu öldüğünde çok üzüldü
Kriz geçirerek beyni kanadı
Yüksek tansiyona felç geçirince
Koma durumundan kurtulamadı

Doktorlar derdine bulmadı derman
Hastaneden çıkıp geldi evine
On beş günlük süre geçti aradan
Dün veda etmişti sevdiklerine

Oğlu gelsin diye morgda bekledi
Yıkıp kefene sarılan ceset
Ruh bedenden çıkıp göğe yükseldi
Mezara giriyor kemik ile et

Evinin önünden tabuta konup
Omuzlar üstünde götürülmüştür
Mezarı başında dua okunup
Sevdikleri onu yere gömmüştür

Mezara koyarken orda olanlar
Dünyalık işlerden konuşuyordu
Ölümü düşünüp ibret alanlar
Tefekkür ederek hep susuyordu

Mezarlıktan çıkan dünyaya daldı
Yakınları kaldı acılarıyla
Akşam yemek yenip dua yapıldı
Yaşatılacaktır anılarıyla

Kabirde yatanın yer genişliği
Dünyada yaptığı amelle artar
Adına yapılan her iyiliği
Amel defterine melekler yazar

Ölenin defteri kapandı demek
Günah cihetiyle bittiğindendir
Ona dua etmek hayır göndermek
Mizanda sevaba destek demektir

Topal Hüseyin'in karısı için
Ruhuna fatiha okumalıyız
Daha fırsatımız vardır bizlerin
Kendimiz için de çalışmalıyız

Niğmetullah UÇAR / Çetmi / 17.08.2007

GARA MUSANIN HACI

Çetmili bir çınar yere devrildi
Gara Musa Hacı vefat etmiştir
Bugüne kadar hep sayıp sevidi
Elden ne gelir ki vade yetmiştir

Yirmi kasım salı ikindi anı
Sonsuzluğa doğru gitmiştir canı
Ayrıllıklar böyle üzer insanı
İmam minareden sela vermiştir

Cenaze köyünde bekliyor gece
Sabah mezardadır dostlar gelince
Elden ne gelir ki vade yetince
Verilen o mühlet sona ermiştir

Kardeşi Mustafa görevim diye
Oğlu Ahmet, kemal gelmiştir köye
Sevenler mezardan döner geriye
Herkes haklarını helal etmiştir

Dünya geçici han misafirlere
Herkes gidecektir geldiği yere
Ölüm hatırlatır bunu bizlere
Düşünenler için ibret denmiştir

Yokluk zamanında çetmi'de doğdu
Herkes gibi o da amele oldu
Çavuşluk yaparak bir ekip kurdu
Yabana bavulla güzün gitmiştir

Kış boyu çalışır para kazanır
Harcarken savurmaz cimri davranır
Gurbette gahıra derde dayanır
Her çetmili gibi çile çekmiştir

Garamusalardan adı Hacıdır
Haç görevi yapmış gerçek hacidir
Kabe, safa, merve başın tacıdır
Mekke Medine'yi çok özlemiştir

Hacı Karadeniz adı soyadı
Çetmide gelirdi ağzının tadı
Yaşamı boyunca huzur aradı
Karadeniz gibi debelenmiştir

Son zamanlarında evde hastaydı
Ağrıları arttı günleri saydı
Mutlu olacaktı hep dolaşıydı
Hayal etmiş ama gidememiştir

Nal bayırındaki bahçeyi sever
Hasta iken bile her hafta gider
Burada mutluyum neşeliyim der
Kimbilir neleri hayal etmiştir

Yaratan vermişse dert de çekilir
Tevekkül ederek eyvallah denir
Vade yetmiş ise elden ne gelir
Vakit tamam olmuş ömür bitmiştir

Niğmetullah UÇAR / Antalya / 21.11.2007

Mustafa Zengin - Abdurrazak Arı

Abdurrahman Güçlü

NURETTİN ÖZEL

Gurbette Çetmi'yi düşleyen biri
Değilim dese de her zaman diri
Bize ışık tutar düşünceleri
Kafasını yorar Nurettin ÖZEL

Otelde yatarken damı düşünür
Lokantada yerken kömbeyi görür
Çetmi'ye sevdalı yaşanan ömür
Hep hayaller kurar Nurettin ÖZEL

Hayalleri vardır gerçekleşmedi
Bıkkınlık gösterip boş ver demedi
Hayattan fazla şey çok beklemedi
Sevgi huzur arar Nurettin ÖZEL

Çaba dedi durdu çabalayarak
Yapmak istediği şeyi sayarak
Herkes inat etti anlamayarak
Fikre fikir katar Nurettin ÖZEL

Beş yıldızlı otel odalarında
Çetmi var düşünde hülyalarında
Görürsünüz bunu yaptıklarında
Yarınlara bakar Nurettin ÖZEL

Özlemi Çetmi'dir düşü Çetmili
Çetmi'yle doludur hayali dili
Sevenler olmalı bence sevgili
Derinlere dalar Nurettin ÖZEL

Dünü hatırlarken yanar yüreği
Çetmi için çoktur konan emeği
Onun fikri idi kurmak derneği
Daha neler sayar Nurettin ÖZEL

Mühendis olmuştu tatmin etmedi
Ben insana mesaj veririm dedi
Çetmiye sevdası hiç eksilmedi
Hayaliyle yaşar Nurettin ÖZEL

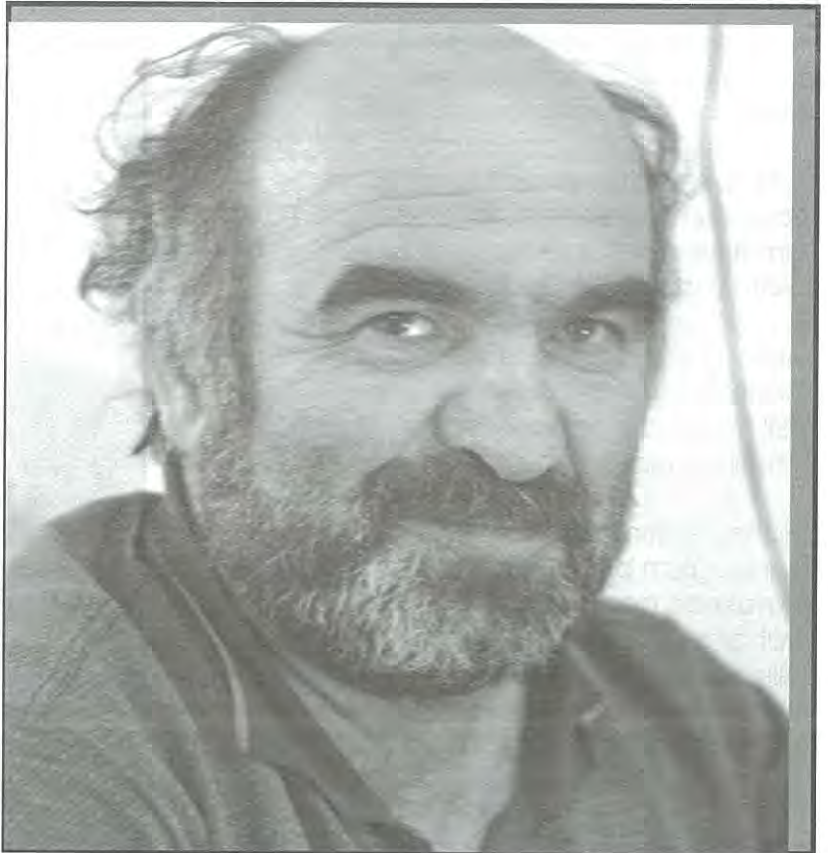
Senaryo yazarak film çekmesi

Mesaj iletme bütünü gayesi
Çabası iyinin gösterilmesi
Gösterime sunar Nurettin ÖZEL

Çetmi'nin sesinde yazı yazıyor
Hedef belirleyip çığır açıyor
Dünü bugün ile kaynaştırıyor
Tüm zamanı sarar Nurettin ÖZEL

Onun yüreğinden bir parça kopar
Tüm atomlarında yalnız Çetmi var
Onu onun gibi yananlar anlar
Fazla eler tartar Nurettin ÖZEL

Niğmetullah UÇAR
Antalya
22.01.2005

CANIM BABAM

Mehmet Ali Şaşmaz

Köye geleceğimiz an yola çıkardın
Yavrularım gelir diye bize bakardın
Sevgiyle özlemle hasret kokardın
Dönülmez yollara gittin sen babam

Bak geldim yanına karşılamadın
Unuttun mu babam dönüp bakmadın
Yavruların geldi niye kalkmadın
Hakkın huzuruna gidiyon babam

O güzel sesini keşke hep duysam
Canım babam diye sana sarılsam
İsterim her gece hayalin görsem
Özlemin gitmiyor içimden babam

Çok severdin bizleri sen hiç üzmezdin
Yavrularım çok memnunum ben sizden derdin
Şimdi ne oldu ki toprağa girdin
Gözü yaşlı yavrular bıraktın babam

Akıyor gözlerden kan ile yaşlar
Hasretin bitmeden özlemin başlar
Tek tek beyazlıyor inan ki saçlar
Ansızın gidişin öldürdü babam

Hatıran eserin hepsi duruyor
Sanki oğlum burdayım ölmedim diyor
Rüyasında dostların seni iyi görüyor
Rabbim orda yüzünü güldürsün babam
Ailen boynu bükük kaldı burada
Nasıl sın babacım bilmem orada
Cennet mekânı versin sana yaradan
Orda huzur içinde yatasın babam

Sağlık ocağına gider gelirdin
Hastalığı sağlığı iyi bilirdin
Gelen hastalara yardım ederdin
Herkes hayır dua ediyor babam

Bir zamanlar bende çiçektim soldum
Koydun gittin babam bak öksüz kaldım
Şu yalan dünyada yaşarken öldüm
Beni de öldürdü gidişin babam

Bir zamanlar ne idik şimdi ne oldu
Senin yokluğunla sararıp solduk
Bir anda ansızın ortada kaldık
Boynu bükük kaldık bak şimdi babam

Mehmet âlim bu ölüm çok ani oldu
Bak babam ailen sararıp soldu
Seven duyan dostların hep çıkıp geldi
Bizlere teselli veriyor babam

Mehmet Ali Şaşmaz
05. 11. 2005

HERŞEY SENDE GİZLİ

Can YÜCEL

Yerin seni çektiği kadar ağırsın
Kanatların çırpındığı kadar hafif.
Kalbinin attığı kadar canlısın
Gözlerinin uzağı gördüğü kadar genç...

Sevdiklerin kadar iyisin
Nefret ettiklerin kadar kötü.
Ne renk olursa olsun kaşın gözün
Karşındakinin gördüğüdür rengin.

Yaşadıklarını kar sayma:
Yaşadığın kadar yakınsın sonuna;
Ne kadar yaşarsan yaşa,
Sevdiğin kadardır ömrün.

Gülebildiğin kadar mutlusun
Üzülme bil ki ağladığın kadar güleceksin
Sakin bitti sanma her şeyi,
Sevdiğin kadar sevilleceksin.

Güneşin doğuşundadır doğanın sana verdiği değer
Ve karşıdakine değer verdiğin kadar insansın

Bir gün yalan söyleyeceksen eğer
Bırak karşıdaki sana güvendiği kadar inansın.

Ay ışığında sevgiliye duyulan hasret
Ve sevgiline hasret kaldığın kadar ona yakınsın
Unutma yağmurun yağdığı kadar ıslaksın
Güneşin seni ısıttığı kadar sıcak.

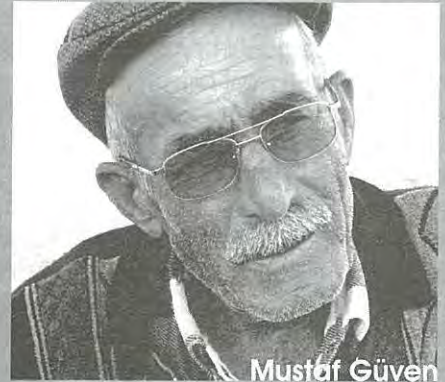
Kendini yalnız hissettiğin kadar yalnızsın
Ve güçlü hissettiğin kadar güçlü.
Kendini güzel hissettiğin kadar güzelsin.
İşte budur hayat!

İşte budur yaşamak bunu hatırladığın kadar yaşarsın
Bunu unuttuğunda aldığın her nefes kadar üşürsün
Ve karşıdakini unuttuğun kadar çabuk unutulursun
Çiçek sulandığı kadar güzeldir

Kuşlar ötebildiği kadar sevimli
Bebek ağladığı kadar bebettir
Ve her şeyi öğrendiğin kadar bilirsin bunu da öğren,
Sevdiğin kadar sevilirsin...

Mehmet Ünal

Mustaf Güven

Hasan Ergin

Şehriban Ergin

MÜFTÜMÜZ

Çetmi ilçe değil bir belediye
Kim demiş orada bulunmaz diye
Eğer inanmazsan sor ahaliye
Eskiden bizim de vardı müftümüz

İlahiyat falan bitirmemişti
Çetmililer ona müftü demişti
Kendi halineydi herkes sevmiştii
İnsanlardan uzak kaldı müftümüz

Göbüd alı oğlu adı alıydı
Kimseyi incitmez gönül eriydi
Gençliğinden beri zayıf biriydi
İncecik tazecik daldı müftümüz

Mehmet ağabeyi Bilal kardeşi
Tomana zeynebin kızıdır eşi
Yirmibeş yıl önce köyden gidişi
Gurbette köyünü andı müftümüz

Çetmide yaşarken konyaya göçer
Maişet ararken bu yolu seçer
Seyyar satıcıdır pazarda gezer
Ticaretten keyif aldı müftümüz

Gençlikte hastaymış değil farkında
Öğrendiği zaman elli yaşında
Derdine bir derman aradığında
Derman bulacağım sandı müftümüz

Dermansız derdini sonra öğrenir
Doktorlar kanser der o bunu bilir
Vade yetmiş ise elden ne gelir
Kalan günlerini saydı müftümüz

Antalyaya geldi son günlerinde
Kim bilir ne vardı hayallerinde
Rahat huzur yoktu gecelerinde
Oğlunun evinde kaldı müftümüz

Bir gece yarısı fenalaşıyor
Hastaneye gidip şifa arıyor
Derdı çaresizdir herkes biliyor
Adını hüzünle yazdı müftümüz

Veda etmektedir sevdiklerine
Kavuşmak istiyor hayallerine
Konyaya dönüyor kendi evine
Unutulmayacak candı müftümüz

Hastalık şiddeti daha da arttı
Hastanede evde yatakta yattı
Ne kimseyi üzdü ne dostu çattı
Herkese her zaman yardı müftümüz

Durum kötü olur son günlerinde
Hiç ümit kalmıyor sevenlerinde
Ne vardı bilinmez hayallerinde
Derin hüylalara daldı müftümüz

Azrail gelince teslimim diyor
Son anı gelmiştir bunu biliyor
Dertler kayboluyor acı dlniyor
Son kere bir nefes aldı müftümüz

Can çıkıp gitmiştir yaratanına
Beden yüklenmiştir tahta salına
Dostları gömüyor toprak altına
Orada yalnız kaldı müftümüz

Yatıyor konyanın mezarlığında
Beden çürüyecek toprak altında
Kalacak dostların anılarında
Çok sadık yarını sardı müftümüz

Dostları, sevenler unutmasınlar
Ona dua edip kalbe katsınlar
Bütün çetmililer iyi ansınlar
unutulmayacak candı müftümüz

Hep garip yaşadı garipçe öldü
Onun tüm yaşamı Hep böyle
sürdü
Niğmetullah sordu izini sürdü
Gideceği yere vardı müftümüz

Niğmetullah UÇAR
Antalya
08.12.2007

Ali Ünal ve Eşi Zeynep

Peygamber Sevgisi

Yüce Mevlâımız bir âyet-i kerîmesinde şöyle buyuruyor: "Ey Habibim, ümmetine söyle ki : Eğer babanız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, kazandığınız mallar, düşmesinden korktuğunuz ticaretiniz, hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Resûlünden ve onun yolunda cihat etmekten daha sevgili ise, o halde Allah emrini icra edinceye kadar bekleyin" (Tevbe Sûresi: 24) Bu âyet, Peygamberimiz (s.a.v)'i sevmenin gerekli olduğuna teşvîk olarak da, tenbîh olarak da, delîl olarak da yeterlidir. Peygamber (s.a.v)'in kadrinin yüceliğini, bu sevgiye müstehak olduğunu açıkça göstermektedir. Nitekim Allah Teâlâ; "Allah emrini icra edinceye kadar bekleyin" buyurarak malı, akrabası, çoluk çocuğu kendisine Allah'tan ve Resûlünden daha sevimli olanların azâba müstahak olduklarını ve doğru yola giremeyeceklerini bildirmiştir. Hazret-i Resûlû Ekrem (s.a.v) de mübârek hadîs-i şerîflerinde: "Ey ümmetim, sizden biriniz, tam mânâsıyla îmân etmiş olmazsınız, ta ki ben o kimseye canından, malından, evlâdından, anasından, babasından bütün akrabâ ve hısımlarından, bütün ahbablarından ve bütün insanlardan daha muhabbetli (sevimli) olmadıkça" buyurarak kendisine olan sevginin ne derecede olacağı ve karşılığında ne kazanılacağını biz ümmetine bildirmiştir. Yine bir hadîs-i şerîflerin şöyle buyurmaktadır: "Üç haslet insanda bulunursa bu kimse îmânın lezzetini bulur: Birincisi, Allah Teâlâ ve Resûlû bu kimseye bütün mevcûdâtın daha ziyâde sevgili olur. İkincisi, sevdiği kimseleri Allah için sever. Üçüncüsü, küfre girmeyi, kendini ateşe atmaktan daha beter ve çok fenâ bilir" buyurmuştur. O hâlde bu sözlerden anlaşıldığına göre insana ilk önce farz ve lâzım olan Allah Teâlâ'yı sevmek, sonra mahlûklardan en fazla Hazret-i Resûl-i Ekrem (s.a.v)'e muhabbet etmektir. Muhabbet etmek iki türlüdür: Biri ıztırâfî, diğeri ihtiyârîdir. ıztırâfî muhabbet, insanın irâdesiyle olmayıp belki tabîi ve yaradılıştan olur. Meselâ

insanın evlâdına, anasına, babasına muhabbeti gibi. Bu muhabbete insan mecbûrdur, bunu terk ile insana teklîf câiz değildir. Zîrâ böyle bir teklîf, aklın kabûl etmeyeceği bir şeydir. Fakat ihtiyârî olan muhabbeti insan kendi irâdesiyle elde eder. Meselâ, insan âlim ve âmil bir kâmil insan bulur, sonra buna tâbî olur: Onun Kur'ân ve sünnete uygun emrine uyar, nehyinden kaçınır, hizmetine ihtimâm, kendine, evlâdına ve ahlâbına muhabbet ve tâzîm edip muârizlarını sevmez.

Bütün insanlar ve cinler işte böyle muhabbetle Allah Teâlâ'ya ve Resûlû'ne hâssaten bütün peygamberlere, meleklerle, sahâbîlere, âlimlere, Sâlihlerle, sahîh emirlere, mürşitlere, kâmil pîrlere muhabbet etmekle emrolunmuştur.

Resûlullah (s.a.v)'den şöyle nakl olunmaktadır: Peygamber Efendimiz'e şöyle bir soru soruldu: "Ne zaman kâmil bir mümin olurum?" Resûlullah (s.a.v) Efendimiz bu soruya şöyle cevap verdi:

"Allah Teâlâ'yı sevdiğin zaman..."

"Allah Teâlâ'yı nasıl sevebilirim?" diye tekrar sorduğu zaman, Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Allah Teâlâ'nın Resûlû'ne tâbî olursan; o'nun sünnetine göre amel işlersen; o'nun sevgisine göre seversen; o'nun buğzuna göre buğz edersen; o'nun dostluğuna bakarak dost; düşmanlığına bakarak düşman olursan."

"İnsanlar îmân cihetinden değişik dereceler alırlar. Onların bu dereceleri bana olan sevgiyle ölçülür. Yine insanların kâfir olanları da küfürde değişik durumdadırlar. Onların küfür şiddetli olanları ile, diğerleri bana karşı buğzları ile belli olurlar.

Dikkat edin ! O'na (Peygamber Efendimiz (s.a.v)'e muhabbeti olmayanın îmânı yoktur. Dikkat edin ! O'na muhabbeti olmayanın îmânı yoktur. Dikkat edin ! O'na muhabbeti olmayanın îmânı yoktur.

Dikkat edin ! O'na muhabbeti olmayanın îmânı yoktur."

Bu hadîs-i şerîfin sonunda üç kere; "Dikkat edin..." cümlesi kullanılmıştır ki bu işin önemini anlatır. Ayrıca "ONA" lafzı, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz'i kast etmektedir. Bu hadîs-i şerîfte iki husûs önemlidir. Birincisi, Allah sevgisi, ikincisi ise Resûlullah sevgisidir.

Bilindiği gibi bir kimse sevdiği şeyi dâima tercîh eder, ona uygun davranır ve ona ters düşmez. Aksi takdirde sevgisinde sâdık olmaz ve bir iddiâdan ibâret kalır. Allah Resûlü'ne olan sevgisinde sâdık olan kimse bu sevginin belirtilerini gösterir.

Peygamber (s.a.v)'e olan sevginin ilk göstergesi ona uymak, sünneti ile amel etmek, söz ve fiillerine tâbî olmak, emirlerine uyup, yasaklarından kaçınmak, rahatlıkta olsun, sıkıntı anında olsun, öfkeli veya huzurlu halde olsun ona karşı âdâbına uygun davranmaktır. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Habîbim deki; eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın". (Al-i İmran Sûresi: Âyet: 31)

Bu sevginin ikinci göstergesi de kişinin, Peygamber (s.a.v)'in dîndeki buyruklarını kendi nefis ve isteklerine tercîh etmesidir. Bu husûsta Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Muhâcirlerden önce Medîne'yi yurt edinip îmâna sarılanlar, kendilerine göç edip gelenleri severler ve onlara verilenlerden ötürü içlerinde bir kaygı duymazlar, kendilerinin ihtiyaçları olsa dahi onları kendilerine tercîh ederler."

Yine bir âyet-i kerîmede Cenâb-ı Hakk şöyle buyurur:

"Kim nefsinin cimriliğinden korunursa işte onlar umduklarına erenlerdir." (el-Haşr Suresi: Âyet: 9).

Üçüncüsü ise Peygamber (s.a.v)'e uyma husûsunda insanların öfke ve kinamasına aldırmayıp Allah'ın rızasını tercîh etmektir. Enes b. Malik (r.a.) diyor ki; "Resûlullah (s.a.v) bana şöyle buyurdu: "Ey yavrucuğum! Eğer kalbinde kimseye haset ve kin beslemeden gece ve gündüzünü geçirmeye gücün yeterse bunu yap." Sonra da şöyle buyurdu: "Ey yavrucuğum! Bu benim sünnetimdir, kim benim sünnetimi ihyâ ederse beni sevmiş

olur, kimde beni severse cennetle benimle berâberdir."

İşte bu özellikleri taşıyan kimse kâmil mânâda Allah'ı ve Resûlü'nü seiyor demektir. Bâzı durumlarda bu vasıflara ters düşenin sevgisi eksiktir, ama sevgisi yok demek değildir. Zîrâ içki içtiğinden dolayı cezâ verilen bir kimse hakkında insanların "Amma da çok içki içip ceza yiyor" diye konuşup lânetlemeleri üzerine Peygamber (s.a.v); "Ona lânet etmeyin. Çünkü O Allah ve Resûlü'nü seiyor" buyurdu. Peygamber (s.a.v)'i sevmenin alâmetlerinden dördüncüsü de o'nu çok hatırlamaktır. Bir kimse sevdiği şeyi hatırlıdır. Bir diğer belirti de Peygamber (s.a.v)'e kavuşmayı çok arzû etmektir. Zîrâ herkes gerçekten sevdiğine bir ân önce kavuşmak ister. Eş'arîler Medîne'ye gideceklerinde hep şu şiiri söylerlerdi. "Yarın dosta kavuşacağız,

Muhammed ve ashâbını göreceğiz."

Peygamber (s.a.v)'i sevmenin bir başka alâmeti de onu çok anmakla berâber kendisine tâzîm ve hürmet göstermektir. Anarken o'nu hep saygıyla anmak, huşû içerisinde bulunmak ve ismini duyunca içten bir ürperti duymaktır. İshâk et-Tucibî şöyle diyor:

"Peygamberin vefatından sonra ashâbı onu hudû' ve huşû içerisinde vücudları ürpermeden anmazlardı. Her andıklarında sarsılır ağlardı. Tâbîler de aynı şekilde bir kısmı Peygamber (s.a.v)'e olan sevgi ve muhabbetlerinden, bir kısmı da özlem, iştîyak ve saygılarından ürperip ağlardı."

Peygamber Efendimiz (s.a.v)'i seveni sevmek de ona olan sevginin alâmetlerindendir. Peygamber Efendimiz'e gönülden bağlı olanlar onun Ehl-i beytini, Ensâr ve Muhâcirinden olan Ashâbını sevip, düşman olanlara düşman olmalı, buğz edenlere de buğz etmelidir.

Bir şeyi seven, onu seveni de sever.

Peygamberimiz sevgili torunları Hazret-i Hasan (r.a.) ile Hazret-i Hüseyin (r.a.) hakkında şöyle buyurmuştur:

"Yâ Rabbi, onları seviyorum; sen de sevl!" Yine şu hadîs-i şerîflerinde şöyle buyurur:

"Aman ha! Ashâbım hakkında Allah'tan korkun. Benden sonra onları hedef almayın. Onları seven bana olan sevgisi ile sevmiş, onlara buğz eden de bana buğzundan dolayı buğz etmiş olur, Onlara ezâ eden bana ezâ etmiş olur. Bana ezâ eden de Allah'a ezâ etmiş olur, Allah'a ezâ edeni de Allah cehenneme atar." "İmânın alâmeti Ensâr'ı sevmektir, münâfıklığın alâmeti onlara buğz etmektir."

Gerçek şu ki birini seven onun sevdiklerini de sever. İşte bütün mübah işlerde ve nefsin arzularına uygun düşen olaylarda selefin (ilk âlimler) davranış ölçüsü bu idi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v)'i sevmenin alâmetlerinden biri de Allah'a ve Resûlü'ne buğz edenlere buğz etmenin yanı sıra, Peygamber'in sünnetine aykırı davrananlardan, onu terk edip bid'at icâd edenlerden uzaklaşmak, Peygamber'in dînine muhâlif işlerden büyük rahatsızlık duymaktır. Yüce Mevlâmız şöyle buyuruyor:

"Allah'a ve âhiret gününe inanan bir milletin, babaları oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa, Allah'a ve Resûlü'ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin". (Mücâdile/22) İşte sahâbîler Peygamber'in uğruna sevdikleri ile babaları ve evlatları ile savaştılar. Münâfıkların reîsi Abdullah b. Ubeyy'in oğlu Peygamber (s.a.v)'e babası hakkında; "Eğer dilerse onun başını sana getireyim." demiştir. Yine Peygamber (s.a.v)'i seven ona indirilmiş olan Kur'ân'ı da sever. Çünkü Peygamber, Kur'ân'la insanları doğru yola iletmış, kendisini onunla doğru yolu bulmuş ve onun ahlâkı ile âhlaqlanmıştır. Sehl b. Abdullah diyor ki; "Allah'ı sevmenin alâmeti Kur'ân'ı sevmektir. Kur'ân'ı sevmenin alâmeti Peygamber Efendimiz (s.a.v)'i sevmektir. Peygamber (s.a.v)'i sevmenin alâmeti sünnetini sevmektir. Sünnetini sevmenin alâmeti âhireti sevmektir. Âhireti sevmenin alâmeti de insanın dünyâdan ancak yaşayabilecek ve âhirete ulaştırabilecek kadarını almasıdır. Nihâyet Peygamber'i sevmenin tam mânâsıyla alâmeti, o'nu seven kimsenin zühd sahibi olması, fakirliği tercîh edip "fakîr" vasfını almasıdır.

Resûlullah (s.a.v) Ebû Saîd'l-Hudrî (r.a)'e şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz fakirlik, beni sevene dağdan ve tepeden selin akması gibi sû'atle gelir."

Peygamber Efendimiz (s.a.v) buyuruyor ki; "Ümmetimden beni en çok seven kimseler, benden sonra gelip de her biri beni malı ve âilesi karşılığında görmeyi arzulayanlardır." Büyük zâtların Peygamber Efendimiz'e duydukları sevgi ve aşklarına dâir haberler vardır: Abde binti Hâlid diyor ki; "Hâlid (Abde'nin babası) yatağına her yattığında; 'Peygamber'in Ashâbından Ensâr ve Muhâcir, benim aslım ve neslimdir. Kalbim onlara meylediyor. Onlara karşı özlemim arttı. Ya Rabbi, tez zamanda canımı al da onlara kavuşayım' der ve öylece uyurdu. Hazret-i Bilâl-i Habeşî (r.a)'nin ölümü yaklaştığında hanımı; "Eyvah!" diye bağırmaya başladı. Bilâl ise; "Ne mutlu bana ki yarın dostlarım Muhammed ve onun Ashâbına kavuşacağım" diyordu.

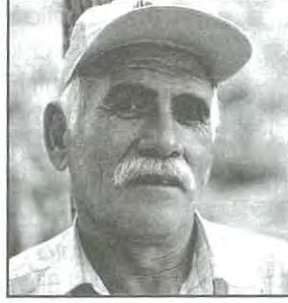
Bir kadın Hazret-i Âişe vâlidemize gelerek; "Bana Allah Resûlü'nün kabrini açar mısın?" dedi, Hazret-i Âişe (r.anhâ) vâlidemiz de açtı. Kadın, Peygamber Efendimiz'e olan özleminden ağlamaya başladı ve oracıkta öldü. Mekke'li inkârcılar Zeyd b. Desine (r.a)'yi öldürmek için Mescid-i Harâm'dan dışarı çıkarırlar. Ebû Süfyan ona şöyle der: "Ey Zeyd, Allah için soruyorum, şu ânda Hazret-i Muhammed'in senin yerinde olmasını, senin yerine onun başının vurulmasını, senin de akrabânın yanında olmanı istemez misin?" Zeyd (r.a) şu cevabı verdi: "Yemîn ederim ki, onun değil benim yerimde olması, âilemin yanında olmam karşılığında, bulunduğu yerde vücûduna bir diken batmasına bile râzı olmam." Bunun üzerine Ebû Süfyan der ki; "Muhammed (s.a.v)'in Ashâbının onu sevdiği gibi insanların bir başkasını sevdiğine şahid olmadım."

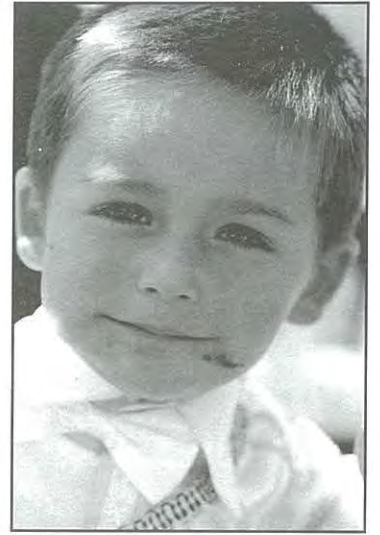
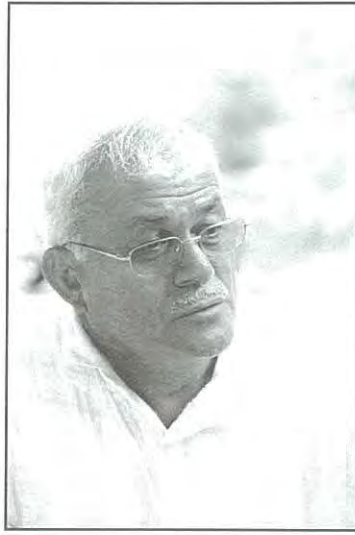
İnsan kendisine dünyâda bir veyâ iki kez iyilik yapan, veyâ cefâsı az bir sürede geçecek olan felâket ve zarardan koruyan kimseyi sevdiğine göre, kendisine sonsuz nîmetler sunan ve onu sonu gelmeyen cehennem azâbından koruyan kimseyi sevmesi daha münâsip ve evlâdır. Bir hükümdar iyi muâmelesinden dolayı seviliyorsa veyâ bir hâkim adâletinden dolayı seviliyorsa, bütün bu özellikleri en ileri ölçüde şahsında toplayan bir kimse elbette daha lâyıktır.

ALLAHA EMANET OLUN SEVGİLİ KARDEŞLERİM

KAYNAKLAR: Şifâ-i Şerîf; Delâil-i Hayrât; Necâtül-Mü'minin; Dürretül-Vâizin

Albüm

Hasan Yeni - Baki Uslan

Memiş Yazıcı

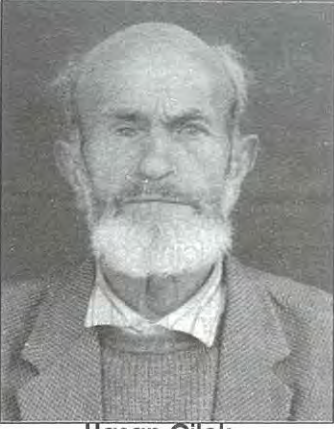

Çetmi'de Mehteran Takımı

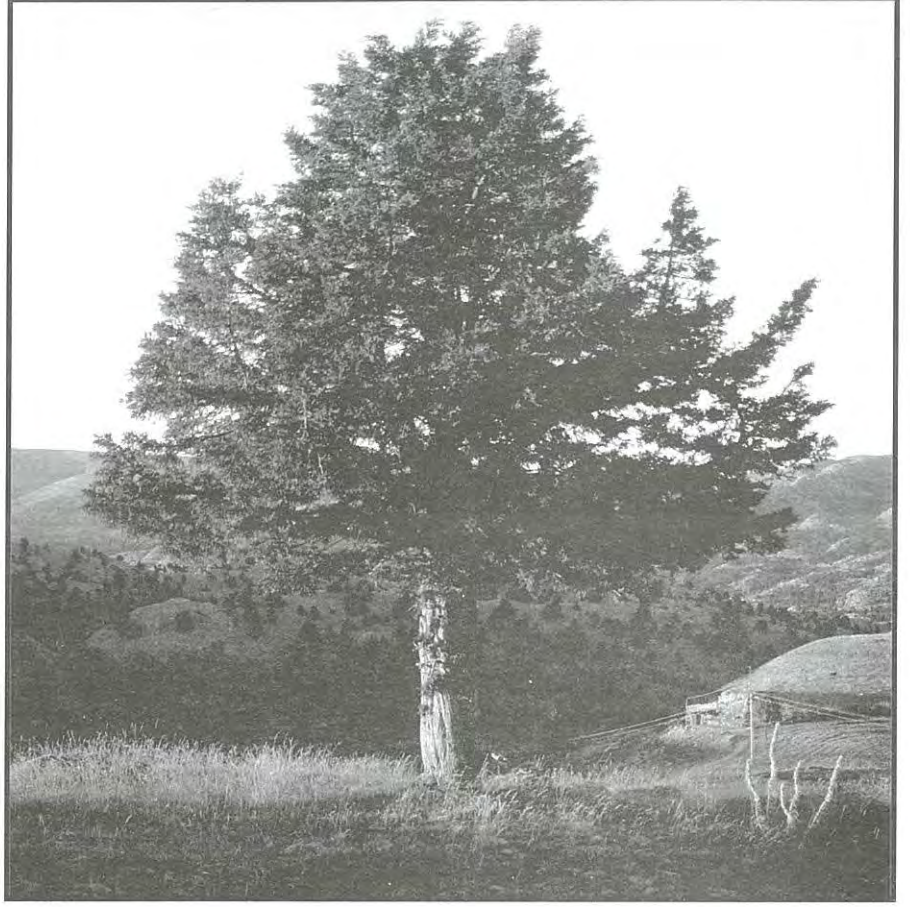

Halis yazıcı'nın torunları

Hasan Çilek
ve Eşi

72 lerde ilkokul öğrencileri

Neyi Kaybettiğini Hatırla

Yaşadığı yerde hep 'güzel' kalan insanlar, zamanla, isimlerinden çok 'güzellikleriyle' anılır. Biyolojinin ötesindeki güzellikleriyle insana ve hayata yöneldiklerindendir ki, arkalarında, gönül ve zihinlerde ışıltılı bir iz bırakırlar. Bakışlarının, ellerinin, dahası kalblerinin değdiği her bir şey iyileşmeye yüz tutar. Güzeldirler; güzelce yaşar ve güzelliklere vesile olurlar. Güzel görünmek gibi bir derterleri de yoktur; 'görünmeye' çalışmanın profesyonelce olduğunu düşünüp, bundan fellik fellik kaçarlardı. Hayatın oynanacak bir oyun değil, yaşanacak bir imtihan ve gerçeklik olduğuna inanırlardı. Başka türlü olmak ellerinde değildir; kalblerinde ne yaşanıyorsa, bakışlarından ve dillerinden de o dökülür. Ayak bastıkları toprağı, sokaktaki kediyi, yaralı kuşu, topal leyleği, aç köpeği, kalbi kırık yetimi, düşmüş insanı 'kardeşi' görür, acılarını acısı bilir, başkasıyla paylaşmadığı bir huzurun huzur olamayacağını düşünürler. Başkalarına açık kalblerin ve sofraların sahibidirler. Başkasına kapanmakla oburlaşan bencilliği; insana, kalbe, iyiliğe, güzelliğe, hâsılı yaratılışın gâyesine düşman bir yutucu gibi görürler. Kendilerinden vazgeçtikçe kendileri o l u r l a r . Ama gelin görün ki, şimdilerde, 'güzel insanlar atlarına binip' gitmişler. Şâir öyle diyordu: 'Güzel insanlar güzel atlara binip gittiler.' Bu iç yakıcı deyiş, 'güzel insan'dan yoksun bir zamandan geçen veya buna yakın döneme karşılık gelen bir tespittir ve bugün için de söylenebilir. Bizi, dolayısıyla yaşadığımız hayatı güzelleştiren 'vasıf'ların arkalara düştüğünü, başka türlü 'değer'lerin öne çıktığını gösteren bir şey...

Şimdi bu güzel insanlar, niçin ve nasıl atlarına binip gittiler? 'Güzel'in diline yabancılaşarak çirkinleşen insanların arasında bir 'yabancı' olunca ve bu, taşınamaz bir hal alınca mı? Güzel adamı atına bindiren şey, herkesin delirdiği bir yerde hâlâ selim akla sahip olmak durumu mudur? Güzel bir şey niçin yitirilir, insanlar niçin güzel bir şeye dört elle sarılmaz?

Bu soruların cevabı şu olabilir mi: Güzeli taşımak zordur!

'Güzel' kalmak gerçekten zordur; bedel ister. O 'esaslı şey' olabilmek için çok şeyden v a z g e ç m e k g e r e k i r . Bizleri güzelleştiren değerlerin hayatımızdan düşüşü, bazı kazançlar(!) adına görmezden gelinmiş veya üzerinde çok fazla düşünülmemiştir. Atlarına binip giden güzel adamlarla birlikte hayatımızdan çekilen bu değerler, 'geçmiş zaman sesleri' gibi, yine de arada bir kuytularda çınlar. Yüzü 'geçmiş'e dönük, 'değer' bilir 'eski zaman insanları'nın konuşmalarında çınlayan bu kayıplara baktığımızda, kaybettiklerimizin az şey olmadığını görürüz. Ve bunu fark ettiğimizde, ellerimiz öylece aşağılara düşer. Nasıl bir kayıptan bahsediyoruz? Profesör Saffet Solak Bey, bir konuşmasında bir hâtırasını paylaşmıştı. Bir hâtıra bile ne çok şey anlatıyor:

"Tıp fakültesini yeni bitirmiş, pratisyen hekim olarak ilk görev yaptığım yere, Konya'ya bağlı bir beldenin sağlık ocağına gitmiştim. Gençtim, bekârdım. Küçük bir beldeydi gittiğim yer. İlk gece bir eve misafir olmuşum. Tren istasyonunun hemen yanında bir evdi. Akşam yemeğinden sonra çaylarımız gelmiş, sohbetler edilmişti. Üzerimde yol yorgunluğu, geldiğim yeni yerin yabancılığı vardı. Saatler ilerliyor, ağır bir uyku beni içine çekiyordu. Ev sahibine bir şey de diyemiyordum. Bir müddet daha geçti; yine bir hareket yoktu. Evin büyüğü olan hacianneye sıkılarak, 'Anneciğim, sizin buralarda kaçta yatılıyor?' Dedim.

Hacianne, 'Evlâdım treni bekliyoruz. Az sonra tren gelecek, onu bekliyoruz.' dedi. Merak ettim, tekrar sordum: 'Trenden sizin bir yakınınız mı inecek?' Hacianne: 'Hayır evlâdım, beklediğimiz trende bir tanıdığımız yok. Ancak burası uzak bir yer. Trenden buraların yabancıları birileri inebilir. Bu saatte, yakınlarda, ışığı yanan bir ev bulmazsa, sokakta kalır. Buraların yabancıları biri geldiğinde, ışığı yanan bir ev bulsun diye bekliyoruz."

Uzaklarda, karanlığın kuytularında bir yerde, oraların yabancı birine 'ışığı yanan ev' olmak, ne muhteşem bir şeydir! Karanlığı, yabancılığı, üşümüşlüğü çözüveren sıcak bir yuva; gidebileceği bir yeri olmayana çalacak bir kapı; yorgun bir bedene serilmiş bir yatak; aç bir mideye hazırlanmış bir sofraya olmak ne iyileştiricidir! Yolcuya, yabancıya, düşküne, kimsesize, yetime, kırık kalblere yer açmak; 'hiçbir yer' olan ara bir durakta onlara 'bir yer' olmak; yersiz ve yurtsuz kaldıkları için hiçbir yere gidemeyenlere dönebilecekleri bir 'adres' olmak ne çok makbule geçer! Üşümüş bir kediye evin içine almak; aç bir köpeğin önüne bir kap yemek bırakmak; yaralı bir kuşun yarasına inceden bir merhem sürmek; hayatın dokunup geçerken acıttığı bir insan kalbinde esastan bir sabır estirmek, hayatı yaşanır kılan ne diri bir g ü z e l l i k t i r !

Konya Ovası'nda, son trenden inen yabancılar için 'ışığı yanan ev'ler yerinde hâlâ duruyor mudur? Yabancılar, yorgun bedenlerini yün yataklarda dinlendirmeye devam ediyorlar mı? Aç bir köpeğin önüne bir kap yemek bırakan kadınlar yaşıyorlar mı? Kuşlara yuva yapan mimarlar sahi şimdi neredeler? Atlarına binip giden güzel insanlara sahip bir medeniyetin yetimleriyiz. Çekip gidenlerin doldurulmamış boşluklarında savrulup duran yoksullarız. Kalabalıkların ortasında, kocaman bir 'yalnızlık'la hemhal 'yabancı'lar gibiyiz. Akrabalarımızın, dostlarımızın, dahası insan kardeşlerimizin uzağında yalnız başımıza yaşlanıp ölüyoruz. Psikiyatrist ve şâir Kemal Sayar, Özgürlüğün Başdönmesi kitabında, düşmüşlüğüümüzü anlatan ilginç bir anekdot aktarıyordu: 'Bursa'da yaşayan bir arkadaşına Bayburtlu hemşehrisi ziyarete gelmiş, evlerinin önündeki sokakta yürürlerken misafir kişi bir câmiden selâ verildiğini duymuş ve arkadaşına kimin öldüğünü sormuş. Arkadaşım bilmediğini söyleyince, Bayburtlu misafir çok şaşırmış. Şaşkınlığı, ev sahibinin tanımadığı bir kişinin cenaze namazına gitmek istememesi karşısında daha da b ü y ü m ü ş . '

'Özümüz'den bağımsız soru ve ihtiyaçların kurduğu karmaşada, dört nala koşan atların sürüklediği bir arabada uçuruma giderken,

aklımıza ne kendimiz ne de yitiklerimiz geliyor. Güzel adamlara uzaklığımızda ve gün gün bizi kemiren yoksullukta, çocuksu oyun ve uğraşlarla oyalanıyoruz. Kalbimizi mânâsız sevdalarda boğdurarak nefessiz bırakmış; 'can'ımızı, soluksuz 'canan'ların arkasında koşturarak yormuşuz. Hayat kalbimize ulaşmıyor, yorgun düşmüş 'can'ımıza bir şey i f a d e e d e m i y o r .

Neyi kaybettiğimizi hatırlamadan yeniden yola koyulamayız. Şâir, 'Neyi kaybettiğini hatırla' diyordu. Zira hatırlamamak, kişiyi; kimliğinden, yürüdüğü ve geldiği yeri kuran 'tarih'ten yoksun bırakır. Kendi tarihinin çöktüğü yerde, kişi de kalmaz. Hâfıza kaybını yaşayan hasta için dün, bugün, etrafta dönen çok şey, yani hayat mânâsızlaşıyorsa, neyi kaybettiğini hatırlamayan biri için de bu böyledir. 'Tarih'siz kalmışsanız, yani 'dün'ünüz yoksa, 'yarın'sız kalmış sayılırsınız. 'Dün'süzlüğün ve 'yarın'sızlığın orta yerindeyseniz, 'bugün' diye bir şeyiniz de kalmamış demektir.

Dede oğlu Kemal Sayar
D.7: 1318
Ö.7: 1971

Bir Anneden Kızına Mektup

Yavrum! Şimdi sana kırk yıllık evliliğimin tecrübelerine dayanarak bazı nasihatlerde bulunacağım. Bu nasihatlerime uyarsan dünyada mutlu bir ömür geçirdiğin gibi, âhirette de ebedî saâdete ulaşırsın.

1 - Kanaatkâr ol! Yâni, kocan tarafından getirilen yiyecek ve giyecek herşeyi memnuniyetle kabul et! Çünkü, kanaat, kalbi huzûra kavuşturur.

2 - Söylenenleri dâima iyi dinle ve kocanın meşrû emirlerine itaat et!

3 - Evin ve her şeyin her zaman, temiz, muntazam ve düzenli olsun!

4 - Eşinin yemek saati ile uyku saatine dikkat etmelisin! Açlık insanı huysuz eder, uykusuzluk ise, öfkelendirir.

5 - Evinin mallarını ve eşyasını iyi koru! Yaptığın işleri, iyilikleri başa kakma! İyiliğe karşı iyilik çabuk unutulur, fakat kötülüğe karşı yapılan iyilik unutulmaz.

6 - Eşinin yakınlarına güzel muâmelede bulun! Kocanın hatâlarını, yalnız iken, yumuşak bir şekilde söyle!

7 - Koca! nın sırlarını hiç kimseye söyleme! Karı-koca arasındaki sırlar kabre berâberlerinde gömülmelidir.

8 - Eşinin üzüntüsünü ve neşesini paylaş! Ona her yönüyle iyi bir hayat arkadaşı ol! Yalan, yuvayı içten içe yıkan bir kurttur.

9 - Aranızdaki problemleri kendiniz hâledin! Sakın bunları, bize ve başkasına taşıma! Kimseden medet umma!

10 - Kocandan, almakta zorlanacağı, gücünün yetmeyeceği şeyleri isteme!

11 - Kadının güzel huylusu, eşine Cennet nîmetidir. Sen kocana Cennet nîmeti ol! Azap çekirtme!

Bunları yapabilmen, ancak, onun isteklerini kendi isteklerine, onun rızâsını kendi arzularına tercih etmenle mümkün olabilir. Hep kendi istek ve arzularını ön plâna çıkartırsan, bu nasihatleri tutman mümkün olmaz.

BİLMECELER

İsmail Dere / Bursa

Allah yapar yapısını, demir açar kapısını.
(kabak)

Altından su içer um, üstünde çayır biçer um.
(koyun)

Bir ufacık mil taşı, dolanır dağı taşı (göz)

Buradan vurdum kılıcı, İstanbul'dan çıktı ucu
(şimşek)

Dağdan gelir taştan gelir bir kükremiş aslan gelir (dere)

Ezan okur namaz kılmaz eş alır nikâh kıymaz.
(horoz)

Gökte açık pencere kalaylı bir tencere. (ay)

Vidi vidi milidi, dış kapının kilidi, kız Allah için
söyle akşam gelen kim idi. (uyku)

Kara oğlanı kulağından asarlar. (tava)

Mesel mesel meliki tırnakları oniki. (kedi)

Abdest alır namaz kılmaz cemaatten geri kalmaz. (cenaze)

Otuz üç tane var hepsi Allah'ı anar. (tespih)

Pat pat eder dumanı tüter anama babama hasreti
gider. (Tabanca)

Sarıdır sarkar düşeceğinden korkar. (ayna)

Tak burada tak şurada tak kapının dibinde. (süpürge)

Vurursun vurursun hiç gözünden yaş çıkmaz. (davul)

Yol üstünde cansız eşek. (köprü)

Cıvıl cıvıl kuşlar, sahrada kışlar, kendi diye işler
ellere bağışlar. (arı)

Gelir leyleyin, gider leyleyin, bir ayaküstünde durur
yeyleyin. (kapı)

Altı duvar üstü duvar içinde bembeyaz su var.
(yayık)

Evelim vardı yiyordum, yemesem ölüyordum. Şimdi
var yemesem de ölüyorum. (anne sütü)

Dal ucunda kilitli sandık. (Ceviz)

Garip bir yemek tarifi

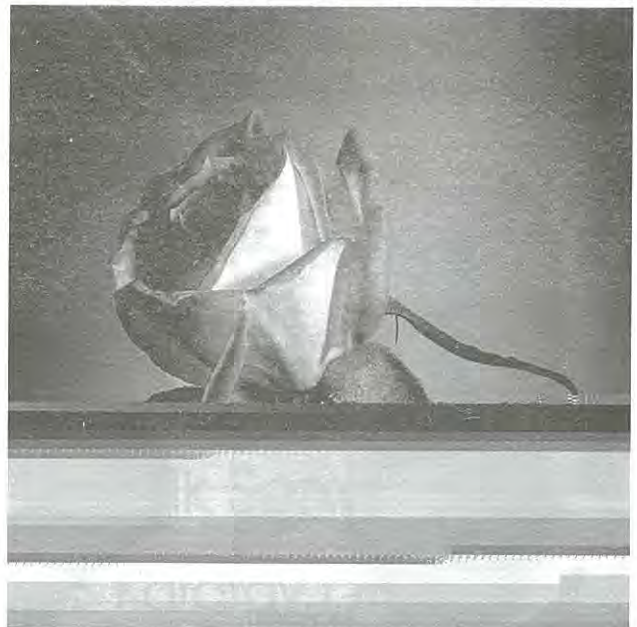
Yemeğin adı: İnsanlık.

Kullanılacak malzemeler: Bir ölçü candan sevgi. İki ölçü iyi niyet, birazcık ilgi. Kararınca nezaket ve bir kaşık hoşgörü.

Yapılışı: Malzemeyi iç dünyanızdan alın. Kalbinizde yavaşça karıştırın. Kokusu her yanınıza sinecektir. İçine duygu şerbeti ekleyin. Elde ettiğiniz karışımı hayat tabağının üzerine yavaşça boşaltın. Üzerini sevgi merhametiyle süsleyin. Birkaç parça gökkuşağı renklerden serpiştirin. Hayat boyu afiyetle yiyin. Sadece kendiniz yemeyin herkese verin.

Bekir Gökgün 07.09.2007 Antalya

Çetmi'den Haberler...

E V L E N E N L E R

Ali Önder'in oğlu Ramazan Önder
Mustafa Polat'ın kızı Navruz ile evlendi.

Yusuf Güven'in oğlu H.Hüseyin
İbrahim oğuz'un kızı Zeynep ile evlendi.

Yusuf Güven'in oğlu Mehmet
İbrahim oğuz'un kızı Emine ile evlendi.

Dal Mustafa'nın oğlu Hüseyin Dal
Mustafa Uçar'ın kızı Navruz ile evlendi.

Mustafa Gökgün'ün oğlu M.Akif
Mehmet Eşsiz'in kızı Fatma ile evlendi.

Ahmet Zengin Karaman Ayrancı'dan Hasan
Çağlar'ın kızı Havva Hanımla Evlendi. (4/2/2008)

Erol Bozdemir'in oğlu Ebubekir
Mehmet Turan'ın kızı Akkız ile evlendi.

Kamil Rıza'nın oğlu Ramazan Uçar
Hasan Akboğa'nın kızı Fatma'yla evlendi.

Hüseyin Akkoca'nın oğlu Şükrü
Mesut Coşkun'un kızı Gülnaz'la evlendi.

Mümün Yazıcı'nın oğlu Ahmet
Kerim Güder'in kızı Derya ile evlendi.

DÜŞKÜN VE HASTA OLANLAR

Mehmet YILDIRIM (Kör Mehmet) Çetmi'de

Ali GÜÇLÜ (Kavgalı Ali) Çetmi'de

VEFAT EDENLER

Ayşe BOZ D:1926 Ö:16.08.2007

Ayşe TOPKARA D:1939 Ö: 07.10.2007

Cemal YAZICI D:1925 Ö: 20.10.2007

Hacı KARADENİZ D:1928 Ö: 20.11.2007

Zeynep ÖZTÜRK D:1924 Ö: 29.11.2007

Ahmet KARADUMAN D:1944 Ö: 02.12.2007

Ahmet ÖZYALÇIN D: 1980 Ö: 03.12.2007

*Hasta olan hemşehrilerimize acil şifalar, vefat edenlerimize rahmet ve mağfiret,
evlenen gençlerimize ömür boyu sağlık ve mutluluklar dileriz.*

Ali Aslan

TIKIR

İLETİŞİM

TIKIR İLETİŞİM

 TURKCELL **vodafone** **avea**
AYCELL ARI
Kontörleri Bulunur

Yazarkasa - Terazı Çeşitleri - Cep Telefonu
Aksesuarları - Teknik Servis

İstanbul Cad. No: 52 / B Karatay / KONYA

Tel: (0332) 353 82 08 (pbx) Fax: (0332) 351 01 03

İSTANBUL TENTE
GÖLGELEME & KAPLAMA SİSTEMLERİ

İSTANBUL TENTE

Eyup Boz

Gölgeleme ve kaplama sistemleri

Tel: 0.242.2216958 - 2216959

Gsm: 0 533 2181864

Akdeniz sanayi sitesi 5041 Sk. No:32 Antalya

